ANUL XIX. N.° 12-13 **15 IUNIE - 15 IULIE 1973**

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

IOBAGI SAU HAIDUCI

RAIM vremuri aprige, in care sufletul omului se destramă din ce in ce, sub apăsarea atâtor nedreptăți și uri. O lume se sbate intre viclenia comunistă și dobitocia occidentală. Speranțe și aspirații se irosesc in pârjolul ideologiilor neumane și'n indiferența interesată a celor ce-și zic "realiști politici". O păclă deasă se așterne peste națiunile captive, prielnică pentru toți cei ce vor să uite și să se uite că sacrificiul acestor națiuni le-a permis să se'nfoiască astăzi in bine și'n beisug.

Acesta-i realismul lor: au uitat pe IERI, ca să se bucure de AZI, nepăsători și inconștienți de ce-i așteaptă MAINE. Si'n fuga lor după câștigul material imediat, au abandonat hoardelor comuniste milioane de oameni, am putea spune chiar: "i-au vândut!"

Reacțiunea noastră, ca oameni ai unor țări cotropite, e normală, deoarece constatăm că toate perspectivele unei schimbări de situații se subțiază cu fiece clipă ce trece. Am fi vrut ca națiunile occidentale să ne inteleaga calvarul și'ntr'un elan generos să pună stavilă unei stări de fapt ingrozitoare pentru noi, înjositoare pentru ele. Injositoare, spun, pentrucă ani de-arândul au susținut speranțele acestor cotropiți prin mesagii de solidaritate și de dezrobire apropiată, pentruca azi să declare deschis că relațiile cu Estul s'au stabilizat și pacea s'a inscăunat. Promisiunile de odinioară au rămas suspendate in aer. Si astfel se inchistează in omul occidental tăcerea și indiferența, iar in cel cotropit neincrederea și desnădejdea.

In țară, ca și in străinătate, o droaie de indivizi sunt siguri că zarurile sorții și-au spus cuvântul. De-acum, ni-i inchis viitorul ca națiune liberă. Tot ce ne mai rămâne, zic mulți, e să ne acomodăm situației și să spicuim din bunurile vieții ce ni-i cu putință. Unii o fac deja. Obosiți de așteptare sau avizi de bucuria personală, se chircesc in puținul ce au, sau se apropie și se vând liftelor ce martirizează neamul. Si unii și alții nu văd decât imediatul personal. Neamul și viitorul lui le scapă sau le este indiferent. Desprinși de frământarea nevăzută a națiunei, acești "adaptați" au pierdut câteva din atributele cele mai importante ale omului: mândria de a aparține unei națiuni libere, sensibilitatea patriotică și curajul afirmării.

Astfel de indivizi, indiferent de poziția socială sau de cultura ce posed, au suflete de iobagi. Suflete fără vlagă, fără orgoliu, fără dor de luptă. Sunt cei ce acceptă orice situație națională, numai ei să fie bine; sunt cei ce se

(Urmează pag. 2.)

LES COSAQUES A PARIS

par Michael Sturdza

La division de l'Allemagne est une bénédiction pour l'Occident parcequ'elle permet la construction de l'Europe, et elle est une bénédiction pour l'Union Soviétique parcequ'elle voue a l'impuissance le pays qui s'est avancé jusqu'aux portes de Moscou.

RAYMOND CARTIER
("Match", 2 juin 1973.)

NON, non! Calmez-vous; ils n'y sont pas encore. Nous exagerions, utilisons l'effet de choc dans l'espoir de vous inspirer une salutaire terreur. Ils ne sont arrives encore qu'au Rhin, aux frontières de la France, en tout petit nombre, non point sur de fougueux chevaux mais sur un Tupoliev géant, et ce n'est ni le glaive ni la nagaika qu'ils brandissaient dans leurs mains, mais la fourchette et le couteau de table aux somptueux banquets que leur offrait le camarade Willy Brandt, pour fêter la nouvelle aliance germano-soviétique.

Il y en avait déjà eu deux, Rapallo et la bombe Ribbentrop-Molotof.

Mais celle-ci c'etait la bonne, la durable.

Ce n'est pas d'une alliance militaire qu.il s'agit, mais d'une simple alliance économique et industrielle, doublée de credits astronomiques qui garantiraient à la Russie Soviétique, dans un prochain demain, la situation souveraine de première puissance militaire et économique du monde. Tout au plus, avant la fin du prochain lustre, verrions nous, sauf imprévu, des maneuvres communes célèbres en Rhénanie, Palatinat ou Bavière (modèle polonais, tchekoslovaque et roumain(, simple démostration de la cordialité des rapports Moscou-Bonn, mais qui pourraient aussi servir de salutaire avertissement à un Luxembourg récalcitrant, ou a un Lichtenstein où les jeunesses universitaires et progressistes et le Parti Communiste ne seraient pas traités avec les égards qu'ils méritent.

L'Europe de l'Atlantique à l'Oural disait le Général de Gaulle. L'Europe de l'Oural à l'Atlantique disent le camarade Breznief et le Maréchal Gretchko. Et c'est là deux choses tout à fait différentes, quoiqu'il puisse en paraitre.

En l'Europe de ses rêves le Général, qui comme beaucoup de français n'avait jamais cessé de raisonner politiquement dans le contexte de Reichshofen et de Sedan, voyait la perpétuité d'une Allemagne réduite à la moitié de ce qu'elle avait été avant 1914, perpetuité guarantie par l'intérêt identique qu'avaient la Russie et la France a maintenir cette heureuse situation. L'Europe de l'Atlantique a l'Oural c'était dans l'idée française une *Europe statique*, l'Europe de'une nouvelle alliance franco-russe, assez tacite pour permettre au Général de Gaulle de déclarer que 1970, 1914 et 1939 étaient oubliés — "C'est moi, de Gaulle qui vous le

(Suite pag. zet 3.)

descurajează repede; sunt cei ce cred că schimbarea va veni prin intervenția și voința altora.

Acest spirit iobăgesc a fost din toate vremurile racila neamului românesc. "Dacă nu ne ajută nimeni, ce putem face noi!" — a fost geamătul de totdeauna al Românului. A tot așteptat să-l scape cineva, să-l ajute cineva, să-l ridice cineva. A stat cu capul plecat și-a înghițit dominații peste dominații, în spusele zicalei "Capul plecat, sabia nu-l taie".

Soarta noastră ca națiune s'a sbătut între aceste limite ale capului plecat, ce-și apăra numai ochii ca să poată plânge. E adevărat, ne-am păstrat ca neam în mijlocul vâltorii, dar n'am scris nici istorie și n'am provocat nici stimă sau admirație. Am fost și-am rămas iobagii epopeii europene. Si astfel ne manifestăm și azi ca mentalitate și atitudine. Așteptăm ca salvarea să vină din afară, de undeva, când ea e în noi și prin noi.

Nu auzim în jurul nostru decât scâncete și gemete. Fiecare se întrece să fie cât mai iobag în atitudine, să se supună situației, să tacă, să nu ridice capul și vocea, să nu supere pe unii sau pe alții, să-și organizeze viața după timp și împrejurări. Mulți din cei ce ar trebui să fie pe baricade, ne dau sfaturi de înțelepciune și de răbdare: "nu-i momentul", "să nu supărăm pe occidentali", "să nu provocăm teroarea în țară"... Ca și cum Occidentalii au vreun interes să ne "salveze", ca și cum guvernul comunist din România s'a sfiit până acuma să terorizeze națiunea română, ca și cum momentul prielnic ar fi o dată fixă!...

Noi, ca oameni conștienți de răspunderea ce ne revine, trebuie să dominăm prezentul pentru a pregăti viitorul neamului. Dacă celor din țară le este imposibil să lupte pe față și cu o vigoare mereu înoită, nouă nu ne este permis să persistăm într'o atitudine de iobăgie. Ceeace trebuie să ne caracterizeze e SPIRITUL DE HAIDUCIE, adică combativitatea, speranța în victorie și forța de sacrificiu.

Da, trebuie să devenim haiduci! Prezența noastră, a tuturora, în lupta neamului trebuie să devină o realitate vie. Trebuie să sgâlțâim acest Occident din toropeala ce l-a cuprins. Trebuie să aruncăm pe mesele verzi ale Conferințelor, nu jalbe cu rugăminți și plânsete, ci drepturile noastre cele mai legitime, călcate în picioare de hoardele comuniste, precum și voința noastră de a le impune. Trebuie să infiltrăm în spiritul celor din Țară dorința de a contribui și ei la această înfruntare, înfrângând tendința iobăgească și fiind gata să devină haiduci.

Nu putem aștepta liberarea Țării dela străini dacă nu-i pregătim pentru acest gest. Si nu-i putem pregăti dacă noi, înainte de toate, nu ne-am pătruns de acest spirit de haiducie. Totul depinde de noi. Să ne deprindem a gândi și a acționa major.

Da, trebuie să devenim haiduci! In sensul nobil al cuvântului adică neînfricați, dârji, gata de sacrificiu, entuziaști și prezenți în actual. Numai astfel ne vom regăsi în noi și între noi. Numai astfel vom fi folositori neamului românesc. Numai astfel vom fi un exemplu pentru cei din Țară.

Intre spiritul iobăgesc și cel haiducesc, exilul românesc trebuie să-și aleagă calea. Să nu ne descurajeze faptul că lumea liberă trenează, își încropește afacerile cu cei ce ne chinuesc neamul și-și duce viața sub semnul desfătării, când ai noștri gem și suferă. E legea firii. Suferința altuia e totdeauna depărtată și neînsemnată.

Acești occidentali pot uita datorii morale și promisiuni. Dar nouă, ca Români liberi, nu ne este permis să ne ascundem în dosul acelorași argumente.

Noi nu avem voie să uităm. Nici să părăsim lupta sub pretextul că popoarele occidentale dau mâna cu hoardele roșii. DIN CONTRA, cu cât aceste legături se vor strânge mai mult, cu atât avem datoria să ne ridicăm vijelioși, în atitudine fermă și decisă. Noi nu suntem legați de greșelile sau bunul plac al Occidentului, și nu ne putem mâna pașii după schimbările ce i se par lui "importante". Pentru noi, importantă e eliberarea țării. Să nu uitam că de vom rămâne la mentalitatea trecutului vom fi veșnic iobagii timpurilor ce trăim și mai mult ca oricând, iobagii timpurilor ce vor veni.

Misiunea noastră e alta. Noi trebuie să ducem politica neamului cotropit ce-și așteaptă mântuirea. Si-o așteaptă dela noi, prin noi. Chiar dacă tot Occidentul, până la ultimul om, ar declara definitivă starea creată în Estul Europei după acest al doilea răsboi mondial, OBLIGATIA NOASTRA E SA SUSTINEM SUS SI TARE GRESEALA TACTICA, CRIMA ITORICA SI PERICOLUL POLITIC AL UNEI ASTFEL DE OPINII. Tineri și bătrâni, în grupuri compacte sau individual, avem datoria să strigăm dreptul la libertate și independență al națiunei române și să nutrim în noi și'n sufletele celor din Țară speranța desrobirei.

Numai prin acest spirit de haiducie, dus până la transfigurare și moarte, vom putea ridica neamul din desnădejde și decide acest Occident sa-și revizuiască tendințele actuale.

CARPATII

LES COSAQUES A PARIS

dit". Au binôme mondial Moscou-Washington, le Général voulait substituer le binôme européen Paris-Moscou.

Il avait du reste quelques bonnes raisons pour cela. Il avait eu tout le loisir de méditer sur la tragédie hongroise dans la tranquilité de son refuge de Colombier-Les-Deux-Eglises, et s'était convaincu dès alors que la fameuse ombrelle nucléaire promise à l'Europe par Washington n'était qu'une farce, qu'il fallait donc défendre les frontières de Yalta favorables à la France aussi aidant (épaulée vers tous les azimuts), deviendraient celles de deux sphères d'influence reconnues par les deux parties intéressées: la France et l'Union Sovietique. C'est dans cette même position que la France de Mr. Pompidou se présente à Vienne et à Helsingfors.

Pour Moscou les frontières de Yalta qu'elle avait fermement défendues à coup de tanks et de divisions motorisées en Allemagne de l'Est, en Pologne, en Hongrie et en Tchékoslovakie, et dont, grâce aux Etats Unis et à la France elle a déjà obtenu la reconnissance internationale, ne sont qu'une ligne de départ d'une politique de conquète, militaire s'il le faut, d'infiltration et de "persuasion" politique aussi longtemps et autant de fois que ce sera possible. C'est sans trop de tambours et de trompettes qu'on compte arriver à l'Atlantique et aux ports italiens de la Mediterranée. Monsieur Pompidou, qui ne faisait que badiner larsqu'il disait qu'il préfèrerait un gouvernment communiste en France à une "domination" américaine, évidemment ne suffit pas, mais il y a bien des Willy Brandt, et pire, dans son pays pour organiser la transition, et quant à l'Italie ils y abondent. Ce sera le tour des Etats-Unis ensuite.

Le succes de cette politique de persuasion et d'infiltration semble déjà assuré par l'énorme établissement militaire, conventionel et nucléaire, dont l'Union Soviétique s'est pourvue et continue à se pourvoir au prix de toutes les insuffisances en ce qui concerne les autres secteurs des necessités nationales insuffisances auxquelles les Puissances Occidentales s'empressent à qui mieux mieux de suppléer. L'Occident hébété, sans plus d'agresion et d'esprit de resistance que l'antilope fascinée par la boa, se demande dans quel but l'Union Soviétique accumule divisions sur divisions, augmente jusqu'à des proportions inimagiables la puissance destructive de ses bolides intercontinantaux, construit et armes nucléairement une flotte sous-marine déjà supérieure à toutes celles de l'Occident réunies et lance à grand frais sur tous les océans une flotte de combat qui si elle n'est pas encore la plus grande du monde en est certainement la plus moderne, en face d'une Europe comparativement désarmée (l'Armée Française est à peine plus puissante que l'Armée Suisse) et des Etats Unis qui renoncent a'MAN et sont actuellement en train de liquider complètement leur Armée de Terre. Une réponse d'imposture, d'impuissance et de lâcheté a été bien vite trouvée, avant même que le nommé Kissinger ne s'en mêle: c'est à cause du danger Chinois!

Tous ces tanks, toutes ces divisions motorisées, cette force aérienne, ces pyramides de bombes nucléaires, ces sous-marins, cette flotte modèle, c'est pour accabler, le moment venu, la Chine de Mao. L'Europe et les Etats-Unis peuvent être tranquils et attendre dans le calme le grand évènement du siècle: les deux géants marxisto-leninistes se dévorant mutuellement.

Les peuples d'Europe et le peuple américain ignorent, parceque leurs gouvernements le leur cachent, combien de positions politiques et stratégiques ont éte deja abandonnées par le Monde Occidental à cause de la terreur qu'inspire l'enormité de la puissance militaire soviétique. C'est à ce chantage, avec menace de mort, dont les Soviets n'ont acquis le privilège que grâce à l'impéritie, la lâcheté, la complicité et les trahisons des chefs auxquels les peuples non-communistes ont confié leur destinées après la seconde guerre mondiale, que nous devons, entre autres:

— les pactes de Non-Prolifération et de Non-Experimentation, exigés par l'Union Soviètuque qui lui garantissent le monopole de l'ultimatum nucleaire silencieux et permanent.
— la reconnaissance par l'Allemagne Fédérale de ses frontières orientales actuelles.
— la qualité de gouvernements légitimes accordée aux bandes de scélérats et d'usurpateurs qui prétendent représenter à Helsingfors et à Vienne les pays subjugués.
— les engagements de réduction ou limitation mutuelles de troupes ou d'armements, accepté par l'Occident sans aucune garantie pour controle effectif de quelque'espèce que ce soit,
— la convention suicide de limitation nucléaire consentie par Mr Nixon et Kissinger lors de leur expedition à Moscou, qui ne tient aucun compte des projectiles de super-mégatonnage (actuellement, l'arme absolue) que seuls les Soviets possèdent, et ont interdit aux Etats Unis l'usage des armes anti-bombes dont la defense des villes et des centres industriels soviètiques est déja pourvue.
— le consentement, après quelque résistance, à ce que la Hongrie ne soit pas considérée comme faisant partie de l'Europe Centrale, ce qui permettra aux Soviets d'y accumuler toutes les divisions blindées prévues par le dispositif d'attaque de leur Etat-Major, vers la Méditerranee et l'Atlantique, quelques soient les termes des pactes de réduction mutuelle auxquels on arriverait à Vienne ou à Helsingfors,
— les énormes contributions en matériel, même stratégique, et en crédits, accordés déjà à l'économie soviétique, qui ont permis au Kremlin de vaincre toutes les difficultés rencontrées par leur programme d'armement-avant-tout.
— etc., etc., etc.

Notons aussi que Helsingfors et Vienne n'ont même pas encore commencés, et que ce ne sont pas là les seules capitales où les destins du Monde Libre sont confiés à des mains ineptes, tremblantes, félones où mercenaires.

Quant à M. Raymond Quartier et à tous ceux qui partagent ses illusions, nous leur ferons remarquer que si Moscou et tout aussi hostile que Paris à l'annexion de l'Allemagne de l'Est par l'Allemagne Fédérale (celle des soldats en pantoufles et aux cheveux longs), l'annexion de l'Allemagne Fédérale par l'Allemagne de l'Est (celle des bottes traditionelles et du pas de l'oie) cadrerait parfaitement avec la politique centre-européenne du Kremlin.

M. St.

LES INCONSEQUENCES DE MR. NIXON

LES élections sont déjà loin, le spectre de la défaite effacé définitivement. L'électorat américain a tenu sa promesse de voter pour celui qui lui avait promis la paix au Vietnam.

M. Nixon se débat cependant, dans les incertitudes, les négociations, menées avec lenteur et... indifférence par le célèbre pigeon voyageur de la Maison Blanche. Il va falloir s'y faire, ainsi que les électeurs américains qui attendent, avec angoisse, que ces négociations en finissent.

D'une manière générale nous étions et sommes toujours pour la continuation de cette guerre et pour son extension jusqu'aux frontières chinoises, dans un effort conscient pour détruire la base territoriale des forces communistes. Sans cela, il n'y aura pas de véritable paix et celle même que les USA veulent signer "à tout prix" ne sera qu'une trêve.

Mais les inconséquences de M. Nixon ne résident pas là. Lorsqu'il a promis la paix, il était sans doute sincère. Il pensait, surtout, tuer deux lièvres d'un seul coup de fusil: gagner les élections et gagner une paix honorable. Car, dans sa candeur de politicien américain, il confond toujours les subtilités dialectiques des négociateurs vietcongs avec la droiture et le fair-play des cow-boys texans. Il croyait avoir convaincu ses partenaires communistes de la nécessité de l'accord sur la fin de la guerre. Il leur cédait tellement de choses, sans même prendre le soin élémentaire de mettre son allié vietnamien au courant! Mais il oubliait les tares de la mentalité communiste: plus on leur donne, plus ils en veulent; plus on les croit comblés plus ils sont mécontents.

Et les exigences, accompagnées d'astuces vraiment chinoises, surgissent chaque fois qu'on croit avoir mis fin aux dernières prétentions extravagantes des négociateurs communistes. Le temps passe, l'Amerique s'inquiète, le monde traumatisé par la prolongation du conflit *demande une véritable paix*. Pour les Vietnamiens du Nord (mobilisés depuis plus de 20 ans) ces contretemps n'ont pas grande importance. Bien au contraire, ils s'y complaisent, sûrs de pouvoir en tirer quelque profit. Pour les Américains le raisonnement ne peut être la même, et pour M. Nixon, encore moins. Alors, il s'énerve, et pour forcer la main de ceux avec lesquels M. Kissinger flirte à Paris, il déclenche des bombardements torrentiels sur Hanoï. On ne sait pas si ces tonnes de bombes ont atteint leurs objectifs directs et indirects, mais on est sûr qu'elles ont bien ébranlé le prestige de M. Nixon.

Mais, qu'à cela ne tienne! Un prestige présidentiel se perd et se regagne selon les actions entreprises par le personnage en cause. Et pendant que les négociations parisiennes entre les représentants de "Ho Chi Minh" et ceux de Thieu deviennent un véritable duel d'accusations réciproques, M. Nixon entame des négociations parallèles avec le Nord-Vietnam, pour la reconstruction de cette moitié de pays rasée par les bombardements sauvages d'un ennemi... inconnu.

La guerre n'est pas une sinécure. Et c'est encore moins une partie de plaisir pour ceux qui en supportent les conséquences. Mais il ne faut pas oublier non plus qu'une guerre (qui n'est même pas finie) ne peut pas se transformer en une opération de placement de capitaux. La guerre du Viet-Nam n'est pas une guerre classique, traditionnel affrontement entre deux nations qui se détestent. Il y a dans ce conflit lointain dans une presqu'île asiatique, une signification qui dépasse la victoire ou la défaite d'un des belligérants. Le substratum impondérable —et que M. Nixon semble rejeter avec désinvolture— touche au *problème idéologique des deux mondes qui s'affrontent*. Ce qui se décide dans la jungle du Mékong n'est pas le sort d'un peuple, MAIS LE SORT D'UNE CIVILISATION.

Une guerre qui suscite un tel enjeu ne doit pas, *n'aurait jamais dû* être traitée avec une telle légèreté, menée avec un tel manque de bon-sens et "conclue" avec une telle inconscience. Une guerre dont dépend l'avenir du monde, ou du moins, dans laquelle se décident les lignes maitresses de la configuration politique de l'Asie, naurait jamais dû finir en queue de poisson! Elle devait être poussée jusqu'à sa dernière conclusion: L'ECRASEMENT DES HORDES QUI MENACENT VERITABLEMENT LA PAIX ET LE MONDE LIBRE. Prendre en considération que la presqu'île se trouve loin des USA n'est qu'un enfantillage. A l'époque des missils intercontinentaux les distances ne comptent plus. Mais, laisser cette enclave purulente là-bas, oui, cela compte.

Parmi les innombrables inconséquences qui ont jalonné les années présidentielles de M. Nixon, ce retrait des troupes américaines, suivi de l'ouverture des négociations économiques et industrielles avec l'ennemi d'hier, constitue l'une des plus retentissantes. Un véritable fiasco, dont les conséquences n'ont même pas attendu la signature de la "PAIX". Les Vietcongs et leurs alliés du Nord, soutenus par la Chine du père Mao, n'entendent pas de la même manière la trêve qui s'est établie. Pour eux, le départ des Américains est une "*victoire*" de leurs forces sur le monde libre. Quant aux négociations entamées pour la "*reconstruction*" du potentiel industriel nord-vietnamien par les mêmes Américains, le monde communiste les montre déjà comme des "*réparations dues aux vainqueurs par une nation vaincue*".

Seuls, M. Nixon et son Etat Major particulier, n'y voient que du feu. Pour eux, la paix et la tranquillité sont revenues dans le Sud-Est asiatique, grâce à la formidable vision politique du Président! Et ils s'enfoncent de plus en plus dans leurs inconséquences puériles et dangereuses pour l'avenir des USA et du monde libre. Car, rien ne peut être plus puéril et plus dangereux, dans les circonstances actuelles et devant une idéologie servie par des fanatiques aveugles, que de croire avoir mis fin à une guerre par le simple fait d'avoir signé une trêve et échangé quelques prisonniers.

Mais l'inconséquence bat son plein lorsque, en voulant aider la reconstruction d'un pareil pays —soumis à l'idéologie communiste, soutenu par derrière par une Chine et une URSS sournoises et se déclarant ouvertement décidées à poursuivre leurs intentions agressives— ON SE MONTRE CONVAINCU DE CONTRIBUER A LA PAIX DU MONDE. Il faut être vraiment un politicien américain, pour atteindre un tel degré de naïveté!

(*Suite pag. 6.*)

Noile epurari ceausiste

de Serafim Bratocea

Când în *"strălucitoarea"* Republică Socialistă Româna se constată că un anumit sector din câmpul muncii, o ramură de activitate sau întreaga structură economică, culturală, etc., scârțâie, guvernul cască să-și rupă fălcile și dă ordin să se execute *"Planul A, B, C, sau D"*.

Fiecare literă corespunde unui grad de gravitate în delăsarea, criza sau neajunsurile ce stânjenesc fericirea poporului român. Astfel, *"Planul A"* înseamnează *"aranjare"*, adică se iau măsuri ce bagă în sperieți pe bieții *"înscriși în câmpul muncii"* la nivelul întreprinderii unde-și îndeplinesc norma. *"Planul B"* e o treaptă superioară, ajungând să creeze *"bucluсuri"* serioase tuturor, chiar dacă n'au nici în clin nici în mânecă cu încurcăturile guvernului. *"Planul C"* vrea să spună pur și simplu *"curățire"*, nu în sensul de lustruire a mașinilor și-a dușumelelor, ci de trimitere la vatră a unei serii de incapacități notorii, cum numai în regimurile sovietice se pot întâlni. Cât pentru *"Planul D"*, care are nobila semnificație de *"deparazitare"*, putem preciza că atinge fără distincție între 15 și 20 % din muncitorii manuali, tehnicieni și intelectuali ai țării pentru simplul motiv că guvernul nu mai știe cum să se descurce și are nevoie de un țap ispășitor.

Dar culmea e atinsă de *"Planul MT"*, cunoscut de prea puțini sub semnificația secretă de *"măturare totală"*. M. T.-ul se aplică cu precădere, ori de câte ori Guvernul simte că-i nevoie de o lecție serioasă la adresa (fiți atenți la nuanțe) "celor susceptibili de a crede că-i posibil ca vreodată să conteste suprematia sistemului, inteligența sefilor, realizările socialismului, abundența alimentelor, excelența filmelor ,necesitatea orelor suplimentare de lucru zis voluntar, importanța psiho-terapeutică a cozilor, bucuria voluntarilor pentru muncile agricole, libertatea opiniei în România sau actualitatea permanentă a marxismului". Vedeți cum e de simplu si logic! Numai motive pârguite la căldura socialismului științific, Secția Valahă.

E de remarcat subtilitatea sistemului ceaușist: Nu-i nevoie ca vreunul dintre aceste motive să fi fost descoperit ca forma de protest colectiv sau de gândire personală, pentru ca Planul MT să fie pus în aplicare. E de ajuns ca necesitatea epurării să devină urgentă pentruca motivele să apară automat. De altfel, subtilitatea merge mult mai departe :nimeni nu-i acuzat *"de a fi contestat... etc."*. Mult mai simplu, se inventează cazuri, se presupun situații care ar putea eventual împinge pe vreun cetățean să devină *"susceptibil de a contesta... etc."*. Si-i de ajuns pentru a deslănțui M. T.-ul preventiv cu o ferocitate demnă de Ana Pauker și Gheorghiu Dej. Elevul Ceausescu nu se lasă mai prejos.

Pe această linie se înscriu și ultimile epurări ce-au atins mai multe zeci de mii de cetățeni în RSR. O astfel de măsură exemplară, la nivelul cadrelor tehnice și superioare, nu mai avusese loc de mult. Momentul era însă prielnic pentru o lecție de civism socialist, având ca scop *"reciclarea"* forțată a unora, eliminarea definitivă a altora, avertizarea tuturor categoriilor neatinse prin măsurile luate că *"cine face ca ei, ca ei va păți"*. Bine înțeles, nimeni nu știe ce-au făcut cei pedepsiți.

In plus, se deschideau câteva perspective promițătoare pentru noii recruți, ieșiți de pe băncile universitare (mulți dintre ei cu serioase state de servici în formațiunile activiste). Aceștia, mai ales, nu puteau fi deziluzionați, atunci când își cereau un loc sub soare, chiar dacă cunostiințele lor tehnice sau locul râvnit nu corespundeau deloc posibilităților personale. Se cunosc cazuri în care cetățenii atinsi de Planul MT au fost înlocuiți de către trei *"activiști"* pentru a face treaba unuia dintre eliminați. Intr'adevar, recunoaștem, e vorba de un sistem foarte original pentru a se da de lucru la cât mai mulți incapabili și pentru a se face economii serioase în bugetul anemic al RSR-ului.

Natural, pentru o minte normală, astfel de măsuri extreme, anti-sociale și anti-umane, par de neconceput. In orice țară din lume —supusă oricărui regim capitalist— cei eliminați din posturile ce dețineau de mai mulți ani printr'o simplă decizie guvernamentală, ar fi pus în mișcare Sindicatele și Confederațiile respective, într'un iureș apocaliptic. Cu ce satisfacție toate partidele comuniste din lume s'ar fi solidarizat cu soarta acestor *"năpăstuiți"*! Când e vorba însă de măsurile luate de un regim comunist împotriva unor oameni deja terorizați de *"sistem"*, nu mai prevalează nici umanul, nici profesionalul, nici socialul... Cei atinși de măsura injustă n'au nici măcar unde se plânge (și cine ar îndrăsni!), când așa zisele Sindicate sunt simple anexe ale regimului!

Dar poate, în România, au existat motive extrem de puternice, care au determinant guvernul să ia astfel de măsuri radicale. Vreo conspirație a cadrelor superioare? Vreun sabotaj tehnic pe scară națională? Vreo grevă politică, descoperită la timp? Sau mai știu eu ce complot ce punea în primejdie întreaga structură marxistă?

NIMIC! Cine și-ar putea imagina astfel de acțiuni într'un regim înfipt în inima tarii prin teroare, menținându-se prin teroare și răspunzând la cea mai neînsemnată impresie de nemulțumire tot prin teroare?

In primul rând, în regimurile comuniste nu-i nevoie de cauze precise. Al doilea, biciuirea periodică a păturilor sociale *"mai răsărite"* e obligatorie pentru a se menține *"disciplina"*. Al treilea, în cazul prezent, regimul simțise *"ceva"* nedefinit, cu iz de amenințare posibilă:

— Un fel de intesificare generală a nemulțumirilor (Lipsurile alimentare mai ales au depășit orice margini).

— O atmosferă nedefinită de ostilitate față de palavrageala inutilă a guvernului. (Discursurile nu țin niciodata mai puțin de șase ore, fără fond și fără formă).

— O răbufnire incipientă de mai mare libertate în sânul studenţimei. (Studenții au început să caute un alt ideal care să-i satisfacă și sufletește).

— Un murmur *"pipăibil"* în rândurile muncitorești contra atâtor și atâtor privilegiați ai *"regimului egalitar"* ce il se promisese. (S'a scris puțin în străinătate de necazurile muncitorimei române, care s'a cam săturat de "dragostea" ce-i poartă partidul).

Intr'un cuvânt, *"mărunțișuri"* inerente oricărei vieți în societate organizată. Dar pentru guvern, toate aceste *"semne"* nu puteau fi admise. Fără ascultare și execuție oarbă regimurile comuniste se prăbușesc. O lecție *"serioasă"* se impunea. Dealtfel ,greul nu era lecția ce trebuia dată, ci *"motivarea"* ei. Adică, ce categorii sociale sau profesionale să plătească de data aceasta impopularitatea regimului și neliniștea guvernului. (Deoarece, orice-ar spune apărătorii comunismului, când se iau astfel de măsuri draconiene, fără nicio explicație înseamnează că regimul nu se simte sigur de el. Caută prin toate mijloacele să se facă temut, pentru a menține în permanență o stare de teroare și de frică generalizata).

De data aceasta s'a recurs la două motivări principale, ce mai nainte fuseseră întrebuințate ca simple cauze auxiliare:

— Neafilierea la Partid.

— Rude în străinătate.

Iar ca masura să pară într'adevar motivată *"științific"* s'a mai adăogat și *"necompetența profesională"*.

Pe aceste baze, *"Planul MT"* a expediat în somaj neplătit și infamant câteva zeci de mii de Români. In majoritate cadre specializate, greu de înlocuit, și care vor îngroșa rândurile dușmanilor neîmpăcați ai regimului, chiar dacă vor fi nevoiți să tacă și să suporte umilința. Iar ca umilința să fie și mai mare s'a propus *"în compensație"* acestor oameni (diplomați de școli tehnice, licențiați, etc.) să-i recicleze ca... lucrători în fabricele de fibre sintetice sau de bumbac, unde mâna de lucru e insuficientă, DUPA CE VOR URMA SCOALA DE UCENICI în ramura susnumită. Si mulți o vor face, sărmanii, ca să nu moară de foame!... In schimb, guvernul, va jubila satisfăcut de a fi pus în practică *"nivelarea"* socială, egalizarea în câmpul muncii la nivelul cel mai scăzut.

Aceasta ultimă epurare deschide o serie de probleme profesionale și politice. Măcar de-ar deschide și ochii celor ce lingusesc regimul și vor să ni-l impună cu forța! Printre consecințele profesionale ce-ar trebui să-i isbească pe toți, cităm pe cele mai impresionante:

— In regimul comunist *nu există nicio siguranță a serviciului*. Toți oamenii muncii —funcționari sau lucrători— se găsesc la cheremul guvernului.

— In regimul comunist *nu există nicio apărare sindicala*. Nu te poți plânge nicăieri. Nimeni nu te apără.

— In regimul comunist *nu există niciun drept de apel în justiție*, sau măcar de protest. Cine l-ar face se expune la cele mai teribile represalii.

— In regimul comunist *reciclarea are loc totdeauna spre mai jos.*

(Urmează pag. 6.)

Israel ataca, ¡justicia para los arabes!

El miércoles 14 de mayo de 1973 la Comisión de los Derechos Humanos de la Sociedad de las Naciones Unidas ha condenado a Israel con 18 —dos en contra y 10 abstenciones— por su cínica y permanente agresividad en los territorios árabes ocupados.

La mencionada Comisión, lamentando las graves alteraciones provocadas al IV Convenio de Ginebra —relacionado con el trato de las poblaciones civiles, a las que Israel ataca con predilección—, considera estos ataques "crímenes de guerra y ultrajes en contra de la Humanidad" y pide a Israel "el cese inmediato de la colonización de los territorios árabes ocupados y la anulación de todas las medidas tomadas para que cambien las particularidades físicas y la composición demográfica de estos territorios".

Campos de refugiados árabes de Palestina.

La Comisión se declara "profundamente preocupada por la destrucción de las viviendas y de la expropiación de los árabes, del mal trato aplicado a los prisioneros de guerra y del robo constante del patrimonio arqueológico y de la explotación desmesurada de los recursos naturales de estas tierras".

Hemos reproducido el texto de esta condenación tal como lo publica el periódico "Le Monde" del 16 de marzo de 1973. En la misma página destaca, en el cuadro de un reportaje enviado desde Jerusalén por André Scemma, el corresponsal del periódico en Israel, la información con letras grandes: "Estamos a la espera de un desenlace. Washington aprecia que Israel debe ser dotado con una aplastante fuerza de disuasión".

El reportaje constituye el grito de triunfo de la señora Golda Meir, pero al mismo tiempo nos sirve valiosos informes que pueden determinar un cambio radical en la situación internacional, por las reacciones que no tardará en producir la decisión de los Estados Unidos de dotar a Israel con una aplastante fuerza de disuasión.

Veremos pronto en qué medida los vitales intereses americanos relacionados con el petróleo pueden ser sacrificados para satisfacer las conquistadoras ambiciones de Israel, las cuales ensangrientan el cercano Oriente.

El corresponsal del periódico "Le Monde" en Israel, André Scemma, empieza su reportaje reproduciendo la declaración de un miembro del equipo que acompañaba a la señora Golda Meir en su viaje a Washington: "Después de haber atravesado miles de tormentas, Israel es hoy día como una nave que sigue su camino sobre un mar tranquilo y sin nubes en el horizonte. Al timón de la nave hay una mano fuerte."

Otra manera humillante, inhumana y promiscua de alojar en cuadras decenas de familias árabes de Palestina.

Lo que queda detrás del paso de los comandos israelíes: ruinas y huérfanos.

Esta mano fuerte es la de la señora Golda Meir. André Scemma afirma que el viaje hecho por "Golda" a Estados Unidos ha eliminado todos los temores que parecían fundados.

El pesimismo de los que veían en las buenas relaciones americano-israelíes sólo un efímero fenómeno se ha dispersado.

Es verdad que las buenas relaciones se san realizado poco a poco, siendo en relación con las situaciones que obligaban a los Estados Unidos a transformar lo que era provisional en una alianza que les obligaba a subordinar los intereses vitales de la eco-

nomía americana a los intereses del Estado de Israel, el cual desea representar en el cercano Oriente lo que representaba Sparta en la Grecia antigua.

El 13 de marzo la señora Golda Meir evocó delante de sus ministros el largo camino emprendido, y al final del cual Israel encuentra a su lado una administración americana que le abre ampliamente sus arsenales militares y le asegura un apoyo diplomático y una sustancial ayuda económica.

A pesar de ser precedida en su visita a Estados Unidos por el rey Hussein y Hafez Ismael, consejero del presidente egipcio Saadat, la señora Golda Meir ha encontrado a los dirigentes americanos poco dispuestos a ejercer presiones sobre ella. La desagradable impresión producida en el mundo por el caso del Boeing libio no ha provocado ninguna hostilidad por parte del Departamento de Estado americano contra el jefe del Gobierno de Israel, nos informa el corresponsal del periódico "Le Monde" en Jerusalén.

Para los intereses judíos, el periódico "New York Times" es considerado como el más fiel defensor de Israel. Su influencia en la vida política y económica de los Estados Unidos es abrumadora. El "New York Times" publica una noticia que ha tenido una gran resonancia entre los árabes, acreditando la convicción de éstos que los Estados Unidos practican un doble juego: asegurar por una parte a los países árabes que desean una paz justa entre Israel y los árabes, pero que al mismo tiempo busca asegurar a Israel una superioridad militar aplastante sobre sus vecinos Estados árabes.

¿Qué comunicaba el "New York Times" para fortalecer el espíritu agresivo de los judíos?

Que 80 aviones de caza y bombarderos Phantom y 24 Skywak serán entregados a Israel en el mes de enero de 1974 y que una ayuda técnica y los equipos que serán suministrados permitirán a la industria aeronáutica de Israel producir aparatos Super-Mirage.

André Scemma comentaba así la noticia del "New York Times" en el periódico "Le Monde" del 16 de marzo de 1973: "Si hemos de creer el rumor que circula desde hace mucho tiempo sobre esta cuestión, el "New York Times" se ha retrasado en la noticia. Desde hace varios meses los que ven aviones sobrevolando Israel exclaman con un aire de conocedores: "Son aviones Bleiberg". Me he informado y no se trata de un nuevo tipo de avión, sino que es el sobrenombre dado al avión Super-Mirage, en realidad un tipo de Mirage al cual se le ha incorporado un reactor tipo Phantom. Bleiberg es el nombre del ciudadano sudafricano a quien el doctor Barnard hizo el primer transplante de corazón.

Estos aviones, que, según parece, están ya en servicio, han sido realizados con materiales producidos en Israel, lo cual es una garantía que los judíos se han asegurado contra sorpresas siempre posibles. Un embargo puede llegar rápido a Israel, en donde no se ha olvidado la lección de 1967. En los círculos políticos se dice abiertamente que por lo beneficiosa que puede ser la amistad americana es preferible evitarse un juicio estricto sobre el asunto.

Normales medidas de precaución.

Pero tanto la noticia del "New York Times" como las explicaciones dadas por el corresponsal del periódico "Le Monde" en Jerusalén ponen de relieve la complicidad americana en armar a Israel para asegurarle una superioridad militar absoluta sobre los países árabes, con el fin de obligar a éstos a aceptar las condiciones que les serán impuestas por el Gobierno de Golda Meir, ofreciéndoles una paz dudosa.

Paris, 1973.

Alexandre AL. FILISANU
Doctor en Derecho y Teología

LES INCONSEQUENCES

Enfin, pour arriver au comble de l'inconséquence, M. Nixon arrive à un dédoublement de sa personnalité et de son attitude envers ses ennemis de la veille (et de l'avenir) quand il traite à la fois de la remise en ordre de leur potentiel industriel, tout en regrettant que la paix ne soit "ni complète, ni solide à cause d'eux" et en les menaçant de représailles sanglantes s'ils ne se soumettent pas intégralement aux accords de Paris. Ce qui est un peu trop, même pour un Président des USA.

Il se pourrait bien que de tels méandres diplomatiques lui retombent sur les doigts, et la douche glaciale qui lui sera réservée dans ce coin de l'Asie, lui mette devant les yeux —comme une image indélébile de la bêtise humaine— toute l'incongruité politique de ses inconséquences "préparées et travaillées avec soin".

Alors, il déclarera d'un air étonné qu'il ne comprend pas ce comportement de la part d'un Etat auquel il a promis une respectable aide financière et technique. Toujours l'obsession de la puissance de l'argent...

En réalité, ce que M. Nixon ne comprend pas, c'est que, tandis qu'il mène une politique de prestige et d'intérêts économiques, les autres mènent une guerre idéologique et de conquête à tout prix. Enfin, tandis que les Vietcongs et les Nord-vietnamiens ne craignent pas d'employer tous les moyens pour devenir les maitres du pays, lui —en tant que président des USA— s'enbourbe dans des inconséquences qui l'acculent à des demi-mesures et le rendent ridicule.

Basile Rutaskol de la Kaléone

NOILE EPURARI

Dar concluziile politice nu-s mai puțin importante. Dacă consecințele profesionale scot în relief disprețul pentru muncitori și tirania regimurilor comuniste, concluziile politice fac dovada slabiciunei lor. Când "*neafilierea la partid*" sau faptul de "*a avea rude în străinătate*" pot duce la eliminarea individului din câmpul muncii, însemnează că s'a atins punctul culminant al josniciei și neomeniei. Prin obligația afilierii la partid se disprețuește libertatea de conștiință și opinie a individului, libertate de care fac caz aceeași comuniști când sunt în opoziție. E o josnicie aceastà impunere! Dar ea ne dovedește cu prisosință câți Români detestă afilierea la partid cu riscul de a fi eliminați din funcții la prima ocazie.

In ceeace privește motivul rudelor în străinătate e și mai îngrozitor, deoarece multe din aceste "*rude ciumate*" au plecat în depărtări înaintea răsboiului, iar mulți dintre cei "*pedepsiți*" nici nu le cunosc. Intrucât cei din țară ar fi vinovați cu ceva dacă aceste rude fac politica anti-comunistă?

Mai mult chiar, cea mai mare parte a Românilor din țară ce au rude peste graniță, sunt simpli muncitori, de "*origină sănătoasă*". Atunci, care-i criteriul pe care-l aplică guvernul în astfel de cazuri? Neomenia acestui criteriu de epurare depășește orice margini, deoarece un singur individ din străinătate poate constitui baza de eliminare din slujbă a părinților, fraților, surorilor, unchilor, verilor, rudelor apropiate și îndepărtate, etc., după bunul plac al regimului ce chinuește neamul întreg.

Ca totdeauna, Guvernul dela Bucuresti crede că acțiunile lui de teroare și epurări periodice îi întărește prestigiul și-i impune valoarea lui socială. Ca totdeauna, se înșeala singur. Din contra, mărește ura și dorul de răsbunare, umple paharul suferințelor și întărește voința de luptă a Românilor.

Va veni timpul când, epurările periodice ale bieților noștri frați, vor deveni o singură și definitivă epurare a Țării de toate jivinele roșii sau roze ce-o umilesc și-o batjocoresc astăzi.

Serafim BRATOCEA

Les mesures "anti-casseurs"

par Jean Philippe Maurras

A France passe une grave crise d'autorité, tant morale que politique. Il est vrai que l'une n'est que la conséquence de l'autre. Mais, pour son prestige en tant que patrie symbolique des libertés modernes et pour son gouvernement en tant que dépositaire du respect pour ces mêmes libertés, les derniers événements dans la politique intérieure, au mois de Juin 1973, resteront comme une tache noire dans l'histoire de la V-ème République.

Je sais, je sais, on va nous rétorquer que les mesures prises par le gouvernement ont été justement des mesures d'autorité qui nient l'hypothèse d'une crise. Que de plus ferme comme attitude que de faire appliquer la "*loi anti-casseurs*" contre les formations extrémistes de gauche et de droite qui menacent l'ordre public par leurs manifestations tempétueuses!... Selon le critère gouvernemental il n'y a de crise de quelque ordre que se soit, ni dans l'action entreprise par lui ni à l'horizon de la politique qu'il mène.

Nous avons le regret de lui confirmer qu'il se trompe, ou, ce qui est beaucoup plus grave, qu'il s'efforce de tromper l'opinion publique et sa propre conscience. Car les mesures prises après les événements du 21 Juin 1973 montrent exactement le contraire de ce qu'il veut nous faire croire.

Je ne suis pas membre de l'ORDRE NOUVEAU et j'ai toujours eu une attitude en quelque sorte neutre envers les activités et les principes défendus par ses adeptes. Je regardais ses efforts dans le domaine politique national comme un contre-poids prometteur devant l'avalanche terrifiante des slogans et des agissements violents d'une gauche fière de son nombre et de sa renommée de "*casse-gueules*". Car, il n'est pas donné à n'importe qui de supporter vaillamment dans la presse, dans la politique, dans la rue, des proportions allant de "*1 contre 10*" à "*1 contre 100*" ou même "*1 contre 1000*", et d'avoir comme seul point d'appui son amour pour la France.

J'admirais de loin ces jeunes gens décidés, prêts à se faire massacrer pour défendre la nation française du danger que représente l'arrivée "*sauvage*" de millions d'individus d'une autre race, d'une autre mentalité et du danger que représenterait l'implantation au coeur de cette latinité française, d'un système marxiste inhumain, tyrannique et totalement étranger à l'esprit de la nation française. Je les trouvais admirables et téméraires, ainsi qu'il se doit à des gens qui aiment leur terre et qui pensent à l'avenir de leur société. Je leur souhaitais de loin, de mon anonymat, comme dans une prière muette, qu-ils persévérent, qu'ils portent toujours plus haut la flamme de leur idéal. Mais, je craignais pour leur avenir.

Aujourd'hui, après les mesures arbitraires prises par le gouvernement, après le silence ignoble de la "*grande*" presse française, après les attaques plus ignobles encore de toutes les organisations gauchistes et gauchissantes contre cette émanation de l'âme française, **JE NE CRAINS PLUS RIEN**. Par cette coalition déclenchée contre eux, non pas parce qu'ils avaient enfreint les lois en vigueur ou commis quelque infraction grave, mais parce qu'ils avaient fait preuve de leurs vertus. l'ORDRE NOUVEAU a démontré qu'il est devenu **INDISPENSABLE A LA SAUVEGARDE DE LA NATION FRANÇAISE**.

Cette affirmation peut paraîtree audacieuse dans la conjoncture actuelle, avec l'organisation dissoute et plusieurs dirigeants emprisonnés. Mais il s'agit là d'une circonstance passagère, et surtout d'une circonstance absurde étant donné *les faits et l'atmosphère* qui ont provoqué sa dissolution. Il n'est jamais inutile de rappeler ces faits:

L'ORDRE NOUVEAU, organisation politique reconnue, dont plusieurs membres ont présenté leur candidature aux dernières élections, reçoit l'autorisation pour une réunion publique dans un local fermé, pour le 21 Juin 1973. A l'heure fixée, plusieurs centaines de personnes s'y trouvent. Beaucoup avaient été interpelées par des groupes communistes massés dans les environs, d'autres même empêchées d'arriver, ou molestées.

Pourquoi cette atmosphère de tension? Parce que ,la LIGUE COMMUNISTE, l'aile trotzkiste du communisme international, dirigée par Krivine, *avait décidé* d'interdire par la force cette manifestation "*fasciste*" et "*raciste*", autorisée cependant par le gouvernement. Dans ce but, Krivine, instigateur connu, avait mobilisé les forces de choc de la Ligue Communiste ,avec lesquelles il voulait envahir la réunion et mettre en pièces les "*fascistes*". Tout cela au nom de la liberté de manifester son opinion politique.

Selon les informations de la Police, plus de 1200 individus, armés de barres de fer, casqués et portant sur eux des centaines de "*cocktails Molotov*" son partis à l'attaque de la "*Mutualité*" où se tenait la réunion de l'ORDRE NOUVEAU, tandis que d'autres groupes armés de la même manière attaquaient le siège de l'ORDRE NOUVEAU qu'ils saccageaient complétement jusqu'à la dernière chaise, maltraitant en outre les quelques personnes qui s'y trouvaient.

La Police a dû intervenir, pour empêcher ces groupes d'atteindre le Palais de la Mutualité. Les chocs ont donc eu lieu entre les agents du gouvernement et les trotzkistes. Pendant ce temps, les membres de l'ORDRE NOUVEAU tenaient leur réunion. Les résultats ont été tout à fait dans la ligne de l'anarchie communiste: plus de 70 policiers blessés, dont plusieurs dans un état grave; deux voitures de police brûlées pendant qu'elles transportaient des blessés vers les hôpitaux; pas un communistes n'a été blessé, les ordres étant de ne pas provoquer davantage ces manifestants "*paisibles*", mais de les empêcher seulement d'entrer en contact avec les groupes de défense de la réunion.

Quel a été le dénouement de cette histoire?

L'un des plus incroyables quon puisse rencontrer dans notre monde par lui-même incroyable. Le Gouvernement, sous le prétexte de la défense des institutions démocratiques, a mis en application le texte d'une loi récente, appelée "*Loi anti-casseurs*". Quant à l'intention, le gouvernement mérite des applaudissements. Enfin, on peut penser, ces communistes et anarchistes, qui se croient tout permis, vont être punis conformément à la loi. C'était eux qui étaient venus armés pour attaquer une réunion permise; c'tait eux qui avaient incendié des voitures de la police et envoyé à l'hôpital un nombre respectable d'agents de l'ordre. Tout le monde penserait que cette "*Ligue*" allait supporter toutes les conséquences.

Pensez-vous!... L'occasion était trop belle pour ne pas faire mouche deux fois d'un seul coup. Et le gouvernement décide d'interdire la **LIGUE COMMUNISTE** provocatrice et criminelle et l'**ORDRE NOUVEAU** qui avait supporté les vexations sans même pouvoir intervenir pour se défendre. Krivine a été arrêté, après avoir défendu sa thèse à la télévision, mais en même temps que lui, plusieurs dirigeants de l'**ORDRE NOUVEAU** auxquels la presse n'a même pas fait allusion nominalement. Cette attitude n'est pas étonnante de la part de la Télévision Française où regnent les Juifs, ni de la Presse où dominent tant les Juifs que les communistes. Pour ces deux catégories de "*citoyens français*" il n'y a qu'un danger: **LES FRANÇAIS QUI AIMENT LA FRANCE** et qui sont arrivés à se rendre compte du péril que ces deux catégories de citoyens représentent pour leur pays.

Il est étonnant, néanmoins, que le Gouvernement agisse ainsi, lui qui parle de la défense des libertés, qui autorise la réunion d'une organisation légale, mais qui la frappe de la même punition qu'il emploie pour un groupement anarchique déclaré. Le motif est absurde, pour ne pas dire puéril: Il est même anti-juridique. On ne peut pas punir quelqu'un pour des intentions non mises en action. On punit pour le fait en cause.

Le fait en cause c'est l'attaque de la Ligue Communiste, armée et organisée d'une manière para-militaire, contre les forces de la Police, à la suite de laquelle il y a eu des blessés et des dégâts matériels. L'interdiction de cette Ligue Communiste devenait une nécessité d'ordre national. Mais, **POURQUOI INTERDIRE L'ORDRE NOUVEAU** qui n'a enfreint aucune loi et a été la victime de la Ligue?

C'est là qu'éclatent l'inconséquence du Gouvernement et l'abus d'autorité dont il a fait preuve contre l'ORDRE NOUVEAU. L'attitude du gouvernement constitue même un vote de blâme qu'il se donne à lui-même, car il est absurde de dissoudre une organisation deux jours après l'avoir autorisée à se manifester publiquement et sans qu'elle ait commis quelque chose pour cela. Dans ces conditions, il ne serait pas surprenant si —**SOUS LA PRESSION DES FORCES DE GAUCHE**— le gouvernement revenait sur sa décision à l'égard de la Ligue Communiste, tout en gardant la décision d'interdiction contre l'ORDRE NOUVEAU qui n'est

(Suite page 8.)

INCEPUTUL SFARSITULUI

Semnele ar fi de necombătut.

Pe de o parte —ni se spune —asistăm la o ofensivă diplomatică sovietică de-o anvergură neobişnuită, tinzând să neutralizeze orice înţelegere între Europeni pe tărâmul definitii agresorului, al securităţii continentale şi-al statu-quo-ului politic definit la Yalta. Pe de altă parte, se constată o intensificare a acţiunilor Partidelor Comuniste din Europa Occidentala pe tema forţelor de lovire, a serviciului militar obligatoriu şi-a pacifismului. In sfârşit, se întrevede —ca o consecinţa logică a dialogurilor USA-URSS— retragerea forţelor americane din Europa.

Aceste trei semne n'ar mai lăsa nicio indoială asupra soartei pe care viitorul apropiat o rezervă Europei în care trăim. In câţiva ani de zile întreg Occidentul s'ar găsi la cheremul tancurilor sovietice. Ne mai existând nicio dorinţă populară de apărare a pământului natal, nicio forţă armată organizată modern şi amplu, nicio unitate americană pentru a aduce aminte sovieticilor că ea formează legătura simbolică de prietenie între Europa Occidentală ş: USA. Ruşii vor fi tentaţi să se întindă până la Atlantic. Si-acel *"sfârşit ipotetic"* trebue să ne facă să înţelegem că traim deja *"inceputul sfârşitului"*.

Unii au inceput să creadă în această ipoteză pesimistă ca o posibilitate de care trebuie să se ţina seama. Alţii au transformat-o chiar în teorie şi-i dau o însemnătate exagerată. Or, Nimic, dar absolut nimic, nu ne îndeamnă să credem în *"fatalitatea istorică"* a acestui desnodamânt. Cele trei semne descrise mai sus, sunt poate ceva mai accentuate azi decât ieri. Aceasta nu însemnează că mâine vor continua accentuarea pentru a deslănţul consecinţa ultimă. Ele pot evolua, se pot modifica, din motive necunoscute încă, sau din cauze deja previzibile şi verificabile. Să le luăm pe rând:

1. Ofensiva diplomatică sovietică urmăreşte fără îndoiala dislocarea şi schimbarea opiniilor occidentale. Dar nu putem aduce acestor Occidentali insulta de a nu-şi da seama de manevra comunistă. Si chiar dacă infiltrările marxiste sunt importante, atât în guvernele din ţările apusene cât şi'n Comisiile Internaţionale ale lumii în care trăim, nu-i mai puţin adevărat că această ofensivă întâlneşte o opoziţie din ce in ce mai îndârjită. Ofensiva sovietică e prea cusuta cu aţă albă. In plus, această accelerare şi insistenţă diplomatica vizează, în acest moment, un scop precis, o etapă: Conferinta pentru Securitatea Europeană. Ca totdeauna, Sovieticii atacă masiv, convinşi că artileria grea e decisivă intr'o ofensivă, de orice natură ar fi ea. Natural, în asemenea condiţii, presiunea capătă o extindere mondială şi o coloratură cataclismică. Apoi, aranjamentul industrial, şantajul economic şi presiunea internă apar în toate convorbirile ca elementele cele mai valabile pentru a slăbi o intransigenţă, a smulge o promisiune sau a câstiga o concesie, care să le asigure realizarea planului politic prevăzut.

Fără îndoială, asemenea procedee svârlite în circuitul diplomatic şi speculate în circuitul opiniei publice, produc o nelinişte generală şi fac să înflorească teoriile cele mai absurde. Dau impresia neplacută că lucrurile se precipită şi că desnodamântul fatal e iminent. Exact ceeace urmăresc Sovieticii pentru a cere şi obţine cât mai mult dela Statele Occidentale.

In momentul de faţă, interesaţi la maximum să isbutească impunerea punctului lor de vedere la Helsinki şi Viena, Sovieticii procedează la un fel de *"deschidere"* economică şi industrială a frontierelor. Speculaţia e clară: în schimbul unei intensificari a schimburilor comerciale şi-a unei implantări industriale pe pământul sacru al Sovietelor, nu cer partenerilor occidentali decât *"s'o lase mai moale"* în discuţiile asupra Securităţii europene şi în cele asupra armamentului şi-a forţelor militare.

Procedeul, susţinut cu incăpăţânare, a deschis totuşi ochii multora. Analiza exigenţelor sovietice n'a întârzist, atrăgându-se atenţia Guvernelor interesate asupra faptului că *"micile cedări"* cerute de Ruşi ascund *"mari consecinţe"* pentru soarta întregei Europe. Si chiar dacă negocierile economico-industriale şi-au continuat cursul intr'o atmosferă de reciprocă euforie, s'ar putea ca Sovieticii (în cele două mari intâlniri continentale din acest an 1973) să aibă surprize neplăcute pentru prestigiul lor de diplomaţi abili.

Oricât am detesta procedeele întortochiate ale guvernelor democratice occidentale, nu putem nega inteligenţa celor responsabili, cu atât mai mult cu cât ar fi vorba de propria lor pierdere. Deja se vorbeşte de *"apărarea Europei"* pe un alt ton şi sub un aspect mai concret, de când Nixon şi Brejnev au avut *"indelicateţa"* de a-şi aroga dominarea lumii. Deci, ofensiva diplomatică rusă, pusă în mişcare cu surle şi fanfare, se găseşte oarecum intr'o înfundătură, ce le va bara serios intenţia de a impune, fără opoziţie, vederile lor asupra Securităţii sau staţionarii de forţe în Europa şi limitarea armamentelor.

Această ofensivă diplomatică a deschis probleme, a provocat nelinişti, a dat chiar rezultate reale, dar n'a reuşit să sdruncine opinia şi nici să impună linia de conduită a guvernului sovietic. Am putea spune că, din contra, a cristalizat o nouă viziune europeană şi dorinţa de a grăbi apropierea politică (deci de apărare) a ţărilor occidentale.

Natural, rămâne acţiunea nevăzută a comuniştilor şi-a celor infiltraţi prin diferitele posturi importante din Occident, a căror presiune clandestină ar putea avea consecinţe sensibile. Ei bine, rezultatele celor două Conferinţe ne vor lămuri asupra penetraţiei sovietice în lumea apuseană. Avem însă convingerea că lucrurile, la scară guvernamentală, nu sunt chiar aşa de negre pe cât par la prima vedere. Infiltraţiile există, dar nu pot dispune de voinţa guvernelor după bunul lor plac. Aceste *"coloane nevăzute"* n'au atins încă stadiul influenţei necondiţionate şi URSS n'are niciun interes să le descopere în această fază, oarecum secundară.

Putem spune ca URSS va avea de înfruntat la Helsinki, la Geneva şi la Viena o puternică ofensivă diplomatică a Occidentului, alarmat de cerinţele exorbitante în materie de Securitate şi armament ale Sovieticilor, precum şi de Memoriile violente ale exilaţilor din ţările sub dominaţie comunistă.

2. Există deasemenea o intensificare a activităţilor stângiste în Occident, ce-ar putea da de gândit. Această progresiune a violenţelor, atacurilor şi propagandei, se pretează admirabil la formarea unei opinii de mare tensiune, premergătoare unei înfruntări politico-revoluţionare.

La prima vedere, toate aceste greve în lanţ, în cerc, suprapuse, parţiale, totale, etc., puse în mişcare de elementele comuniste, dau impresia unui tăvălug de nemulţumiri generalizate ce vor lua într'o bună zi aspectul sângeros al revendicărilor armate. In acelaş sens par să alunece mişcările studenţeşti, mânate spre extrema stânga de iureşul anarhiei infiltrat cu perseverenţă de agenţii specializaţi ai marxismului. Fără să mai insistăm asupra decadenţei spirituale ce bântuie în chiar mijlocul Bisericilor.

O vedere superficială a acestor manifestaţii sgomotoase şi continue, pune la grea încercare omul disciplinat şi doritor de armonie. Totul i se pare pornit pe panta prăbuşirilor iremediabile. Iar repetarea aceloraşi fenomene pe scară europeană aduce ca o confirmare a catastrofei iminente. Nimic mai natural, în asemenea condiţii, decât să ai sentimentul unui început de sfârşit.

Totuşi, realitatea nu-i aşa de întunecată. Europa traversează, e adevărat, o epoca grea, în care forţele negative n'au nevoie de mult îndem pentru a se deslănţui. Le vedem peste tot, manifestându-se prin intermediul sindicatelor conduse de forţele stângiste, al organizaţiilor cripto sau filo-comuniste, al partidelor marxiste de ascultare moscovită, care fac un efort uriaş pentru a convinge opinia publică occidentală că nu mai e vorba de un partid revoluţionar, ci de un liniştit *"partid de stânga"*, ca atâtea altele. Si nu mai adăugam toate scursurile anarhice de nuanţă trotzkistă, maoistă, etc.

Sub acest aspect al *"exploziilor"* repetate, Occidentul este bine servit. Spectatorul, chiar iniţiat, ajunge să se neliniştească. Accelerarea isbucnirilor a căpătat un ritm neobişnuit. Insă —şi în asta consistă defectul tragic al acestor încercari desperate— ceeace au câtigat în *"accelerare"* au pierdut în *"intensitate"* şi'n *"valoare stabilă revoluţionară"*. Voind să menţină suflul unui avantaj momentan, au bagatelizat însăşi ideia de revoluţie. Astfel de erori se plătesc dur, cu timpul.

Deja, anumite semne ne fac dovada slabei intensităţi a acţiunilor întreprinse: masele nu mai răspund *"în masă"* la chemările sirenelor marxiste; elementele provocatoare orgnaizate sunt de ani de zile aceleaşi; apelurile şi incitările sunt adresate, din ce în ce mai mult, maselor de *imigranţi* şi... *elevilor de liceu*, adică la două categorii fără greutate în mijlocul naţiunei, etc. Aceste semne sunt mult mai importante pentru viitorul socio-politic al Europei, decât gălăgia isterică a câtorva grupe stângiste marginale ce vor să demonstreze că începutul sfârşitului a început.

Pe de altă parte, argumentele la modă, lansate de partidele marxiste europene pentru a provoca slăbirea militară şi spirituală a natiunilor occidentale, au fost extrem de rău alese. Imediat după răsboi, mai mergea să urli contra armamentelor sau să ridici în slavi pacifismul. Lumea era obosită. Dar azi, 30 de ani după conflict, când forţele nucleare, aviaţia şi submarinele atomice sovietice fac demonstraţii zilnice pe întreg globul, iar tancurile aceleaşi puteri stau pe picior de răsboi zi şi noapte, e o sfidare a inteligenţei, bunului simţ şi patriotismului popoarelor occidentale ca să le ceri într'una reducerea forţelor de apărare şi să le îndemni să adere la pacifism.

Ca totdeauna, tot ce-au *"dibăcit"* strategii marxişti pentru a reduce la supunere masele occidentale s'au adeverit adevărate bumeranguri ce s'au întors împotriva lor. Ultimele eforturi şi-au început şi ele traiectoria întoarcerii la punctul de plecare. Si sgudultura sperăm să le fie fatală.

3. Rămâne al treilea argument: plecarea trupelor americane din Europa. Argumentul e serios, dar nu mai puţin absurd. Plecarea acestor trupe ar lăsa într'adevar un vid şi-ar provoca o tentaţie. Conducătorii sovietici, profund modificaţi de spiritul materialist care-i domină, ar putea să-şi facă un calcul matematic: Occident, mai puţin forţele americane, egal *"sat fără câini"*, deci, hai cu balalaica pâna în Portugalia.

Deşi pericolul ramâne prezent, ar fi o socoteală copilărească. In primul rând, Occidentalii işi dau perfect de bine seama de intenţia sovietică şi vor insista totdeauna ca o anumită proporţie de trupe americane sa staţioneze acolo unde nu-i jenează pe ei, dar pot jena pe sovietici. Americanii, deasemenea, au viziunea pericolului şi cum sunt practici, vor prefera să menţină pe socoteala lor câteva trupe simbolice, decât sa fie obligaţi intr'o zi să revină în forţă pentru a se bate cu Ruşii. Căci, să fim siguri de un lucru. Dacă nici cel mai mic fir din barba lui Nixon nu s'ar mişca vreodată întru salvarea popoarelor răsăritene căzute sub dominaţia comunistă, răsboiul ar fi sigur în cazul Europei Occidentale. Si nu din dragoste sau demnitate umană! Ci din pur interes economic. Fără piaţa acestui Occident, America se sufocă în câţiva ani şi devine la rându-i pradă uşoara comunismului internaţional.

Astfel se prezintă situaţia în raport cu cele trei grave elemente ce ne-ar pregăti sfârsitul. Importante, primejdioase, prezente, dar mult prea departe pentru a putea fi considerate ca un început al sfârşitului. Din contra, am putea afirma că transformarea lor intr'o adevărată obsesie comunistă, au avut darul să provoace reacţiunea necesară, atât în sânul guvernelor cât şi al naţiunilor. Situaţia favorabilă pentru forţele comuniste de acum 20 sau chiar 10 ani, când puteau juca cartea pacifismului, a dezarmării, etc. în ţările occidentale, dar aplicând exact principiile contrare în aria socialistă, nu le mai e deloc favorabilă. Naţiunile şi guvernele vizate s'au desmeticit şi-au înţeles panta pe care voiau să-i precipite binevoitorii marxişti. Azi, bomba nucleară occidentală nu mai este o himeră. Submarinele atomice occidentale fac manevre pe toate oceanele lumii. Avioanele şi tancurile occidentale sunt căutate pe tot globul. In plus, datorită eforturilor întreprinse prin Piaţa Comună, apropierile şi intelegerile continentale de ordin politic au alte perspective. Sub orice formă s'ar prezenta viitorul apropiat, Occidentul nu poate apărea pentru nimic în lume ca *"un sat fără câini"*.

Asistăm după aceea la un fel de redeşteptare a naţiunilor în faţa primejdiei comuniste. Oamenii nu mai sunt insensibili la suferinţele celor de dincolo de Cortină. Mărturia crudă a atâtor sute de mii de refugiaţi a început să le deschidă ochii. Ameninţările permanente şi acţiunile brutale întreprinse fără răgaz de bandele stângiste, le deschide perspectiva a ceeace va fi în cazul unei victorii comuniste. Masele occidentale au început să se organizeze întru apărarea specificului lor. Marile puteri occidentale sunt astăzi scena unor modificări decisive şi aceste modificări sunt profund contrare spiritului şi viziunei marxist-comunistă. Forţele vii ale naţiunilor încep să mişte din nou pe linia naţionalismului. Germanii şi Italienii renasc în tradiţia apărării Europei creştine. Francezii îi urmează în deaproape. Englejii nu s'au pronunţat încă, dar seva anglo-saxonă nu va întârzia să-şi spună cuvântul.

Această Europa Occidentală, ce pare la prima vedere gata să fie înghiţită de Diviziile sovietice, e departe de a fi o peninsulă deja îngenunchiată ce-şi aşteapta călăul. In ciuda aparenţelor, avem convingerea că faimosul *"început al sfârşitului"* nu i se poate aplica. Dat fiind încercările desperate ale comunismului pentru a depăşi anumite bariere şi a se impune prin orice mijloace *cât mai repede*, am putea trage concluzia ca tocmai pentru el, ca ideologie socio-revoluţionară, se apropie cu paşi repezi *"începutul sfârşitului"*. Ceeace-i zidit pe ură, injustiţie şi tiranie nu poate dura la infinit, chiar de are în spate toate tancurile lumii.

Faust BRADESCU

"Anti - casseurs"

défendu par aucune pression de masses. Il y a tant de lâcheté dans le monde! Et avec quelle facilité on se venge sur les faibles!...

Le mal est fait. La bêtise accomplie. L'histoire a déjà enregistré tant l'erreur commise que l'injustice faite à l'ORDRE NOUVEAU. Le Gouvernement est trop aveugle et trop faible moralement pour regarder les faits en face. Il se contentera de suivre une ligne sinueuse qui lui garantira (pense-t-il) la *"sympathie"* des forces de la gauche. Sacrifier, s'il le faut, l'ORDRE NOUVEAU dans ce but, ne lui apparaît pas comme un crime; moins encore comme un suicide.

Il y a, cependant, dans la vie, ce qu'on appelle *les impondérables*. Et ces impondérables ne sont pas seulement d'ordre spirituel. Ils se manifestent parfois dans l'ordre social, politique ou tout simplement individuel. L'homme, ou la couche sociale, ou la nation dans son ensemble de forces propres, arrivent à comprendre une VERITE jusque là voilée. Et rien ne peut mieux ouvrir les voies vers cette vérité que l'injustice dont on la frappe ou les accusations dont on l'accable.

C'est exactement la situation dans laquelle se trouve l'ORDRE NOUVEAU, frappé d'injustice, accablé d'accusations. Mais, si ses membres restent inébranlables dans leur foi, malgré les vicissitudes actuelles, rien ne pourra empêcher que sa VERITE ne ressurgisse et ne remplisse l'esprit des Français.

Et l'ORDRE NOUVEAU aura ce jour-là sa plus belle revanche.

Je le souhaite de tout coeur!

ACATIST

Doamne, pentru ceice sufăr sunt aici, a doua oară în genunchi; şi nici nu pot să-i uit şi nici nu pot să-i las în părăsire. Durerile lor sunt fără măsură, feţele arse de dările sărate; şi eu nu sunt de cât o parte ruptă din patimile lor.

Doamne, Te-am văzut numai ACOLO; — bucură — Te că eşti purtat în inimi mai zmerit de acuzaţii care nu vor înceta să Te strige de pe ruinele altarelor pe care nebunii le-au dărmat.

Infometaţii Te-au făcut pâine, iar înţelepţii Te-au ascuns la pieptul speranţelor. Le-ai luat frica şi le-ai dat puterile suferinţii.

Cu siguranţă, Doamne, că la intâlnirea dela urmă, la măreaţa INVIERE numai de tine ştiută, se va alege lumea după judecata dreptăţii şi în ev nou va începe nesfârşita bucurie.

Dar când va să fie justiţia Ta, cei bătuţi nu vor izbi cu palmi; ceice Te-au batjocorit nu vor mai avea nici fiinţă nesurpată şi nici din pulbere glas răstit.

Cerul senin, şi mai albastru, se va popula cu gloria învinşilor. Cerul şi pământul vor fi una. Nimeni nu Te va mai părăsi, iar Tu îţi vei aşterne IMPĂRAŢIA.

Primeşte-mi, Doamne, ofranda: de voi fi uitat, topit ori cenuşă, să mă reintorci acolo ca, împreună cu pietrele şi florile solului din care mai zidit, să pavăm calea triunfului Tău. Amin!

Ioan I. MIREA

Paris, 1973.

MASSE ET INDIVIDU

LEADER ET HEROS

par Ivonne Goudemand

ES hommes primitifs, comme les bêtes, vivaient en bandes, en hordes, en troupeaux. *L'INDIVIDU N'EXISTAIT PAS.* L'homme seul, isolé, était condamné à disparaître. C'est encore le cas dans les sociétés humaines primitives de notre temps. Et ce qui les poussait à cette vie grégaire, c'était *la PEUR:* peur des forces naturelles, peur des bêtes, peur de la nature en général, peur des autres tribus. *ON SE REUNISSAIT POUR SE SENTIR FORT.*

L'évolution a fait apparaître l'homme véritable, *l'homme SEUL*, l'homme vraiment *humain* parce que doué d'une pensée, d'un sentiment personnels. Et c'est cet homme seul, qui a réalisé les grandes choses de ce monde dans tous les domaines, car *il faut être seul pour se trouver.* Autrefois, c'étaient les "meilleurs", les plus instruits, les plus capables, qui faisaient le monde: les idées, les sentiments, les coutumes, les valeurs, les institutions. C'était l'homme de bien que, par le seul fait d'exister et d'avoir des qualités supérieures aux autres, entraînait le foules, faisait surgir des imitateurs et des disciples. On comptait sur sa sagesse, son intelligence, son savoir, sa culture, pour occuper des postes de responsabilité dans les domaines les plus variés, pour guider la pensée du monde, imprimer une impulsion à la société et à la politique. C'est ce qu'on appelait étymologiquement l'aristocratie, plus démocratiquement *les élites;* on admettait implicitement que les destinées du monde devaient être entre les mains de ceux qui en savaient plus. L'ignorant, l'idiot, avaient conscience de l'être, ils reconnaissaient leurs propres limites, ils étaient convaincus de leur propre infériorité et de leur incapacité intellectuelle à agir sur les destinées du monde.

A notre époque, on assiste à un phénomène inverse, à un renversement des valeurs: l'homme redevient grégaire. *L'HOMME N'EXISTE PLUS QU'EN MASSE*, en groupes, en assemblées, en clans, partis, classes, défilés, manifestations, et c'est de nouveau la peur qui l'anime. *LA PEUR GENERATRICE DE LA HAINE.* Et rien n'est plus dangereux, redoutable, terrifiant, que la haine de la foule. Quand une foule se rassemble, une métamorphose se produit au niveau de l'individu.

Bernard Shaw disait: "J'AIME CELUI QUI A UNE SEULE FIGURE". Dans la multitude, il n'y a plus de figure. La multitude est anonyme, imprévisible comme une force aveugle de la nature. On peut en attendre, tout en redouter. La chaleur du troupeau est exaltante et explosive, elle est faite d'un mélange d'ivresse et de torpeur, d'hystérie collective, où on se dissout, où on s'abêtit.

Dans la foule, l'individu perd la notion de sa propre existence, de son propre moi. Il se fond dans le monstre collectif, il se *DESHUMANISE*, il perd sa volonté propre pour adopter celle de la masse, une volonté colective qui est étrangère à chacun des individus, extérieure à lui. Il marche porté par les autres, qu'il porte à son tour. Les réactions de la masse anonyme sont imprévisibles, elles n'ont plus rien à voir avec chacun des éléments qui la composent. Comme par miracle, il se crée une unanimité, une opinion globale, une volonté unique, qui est faite de *L'ANNULATION DE VOLONTES INDIVIDUELLES*, qui peut dépendre de'un impondérable, qui N'A PLUS RIEN DE RATIONNEL, de réfléchi, qui peut même être en conflit total avec la raison. *LA RAISON N'EXISTE PAS POUR LA MASSE.* Elle est remplacée par l'instinct collectif, aveugle, violent, absurde au dernier degré, incontrôlable, capable de tout au moment où on s'y attend le moins, capable de crime, de panique, des pires vandalismes et des pires horreurs, sur un simple geste, un simple cri. C'est pourquoi les manifestations débouchent si souvent sur l'agitation, l'émeute, le pillage, la destruction.

Chose curieuse: on ne reconnait universellement les dangers de la foule que dans un cas particulier: celui du fascisme, de l'hitlérisme, du nazisme; dans ce cas, on considère avec horreur le pouvoir corrupteur du fanatisme de masse, l'aveuglement généralisé de la masse endoctrinée, l'influence décomposante de la contagion collective. Mais les foules de fourmis maoistes n'épouvantent pas, les robots uniformisés, les automates au pas cadencé des super-défilés a l'étoile rouge ne font pas trembler les spectateurs euxmêmes conditionnés par un autre sous-produit de la culture de masse: *LE SLOGAN*.

L'homme moderne existe, pense ,agit toujours au pluriel, en fonction d'idées, d'actions pensées et projetées en dehors de lui, par d'autres. Il doit se raccrocher à un groupe (jeunes, étudiants, bourgeois, techniciens, ouvriers, etc.). Il est un parmi d'autres, un comme les autres, un par les autres. Il préfère adopter une attitude passive et laisser aux autres le soin de réfléchir pour lui. Il se doit d'être, il se veut solidaire, il revêt un uniforme de la pensée et du vêtement: un étudiant de gauche se doit d'être sale et hirsute, cette négligence étant le signe extérieur de son affiliation.

L'individu este devenu une cellule d'un grand corps tentaculaire, il est devenu l'opposé même de la personne humaine, une sorte *D'ANTIPERSONNE*, puisquil ne peut plus même penser ou exprimer une opinion différente de celle de la masse ou du groupe puisquiil n'est plus question de nuances individuelles.

Le temps n'est plus des voix solitaires d'un Zola signant seul son accusation. Aujourd'hui, il se serait précipité vers son syndicat ou sa cellule, on aurait organisé des défilés, signé des pétitions, on aurait manifesté et déclenché de multiples grèves. On aurait cherché à réunir **L'UMANIMITE DEPERSONNALISEE** sur le sujet, **LA MAJORITE AYANT TOUJOURS RAISON** et représentant toujours un brevet d'infaillibilité. Et Zola aurait accepté en bloc les décisions du groupe, même si elles divergeaient de ses propres idées personnelles, et le monde aurait oublié son nom.

On s'en est aperçu lors des sanglantes répressions des révoltes de Tchécoslovaquie et de Hongrie: les fourmis conditionnées de la gauche libérale occidentale n'ont pas osé élever la moindre protestation contre les crimes des armées rouges, et les rares individus qui l'ont fait ont été aussitôt exclus du groupe.

D'où vient ce pouvoir énorme du slogan, émanation du groupe? Du fait que *c'est par le groupe que l'homme se sent fort*, sûr de lui, capable de tout, délivré de ses doutes. Réduit à sa solitude, à son unité, l'individu moyen n'est plus rien, il se retrouve timide, hésitant, faible et veule, pusillanime, idiot. *Il a peur*, peur du monde, peur des autres, peur de sa propre incapacité, de son propre vide. C'est dans le coude à coude que surgissent les certitudes, les décisions. Prise dans une réunion, une assemblée, où *un leader* canalisé et dirige les idées, la décision surgit, anonyme, mais auréolée déjà du prestige de la majorité, de l'unanimité, du **NOMBRE**, et l'individu massifié en adopte instantanément le point de vue qu'il fait sien, comme le poisson gobe l'hameçon. En groupe, l'individu passède soudain toutes les vertus, il se sent pousser des ailes, il devient moraliste, politicien, et surtout sociologue et économiste, les deux activités-clés pour lesquelles tout le monde se sent brusquement doué. Il acquiert autorité, conviction, le sentiment de savoir, de penser, de pouvoir, et, ô miracle contemporain, cent, mille idiots réunis se convertissent en génies par leur nombre. Ils gagnet d'un coup et *sans effeort, sans "progrès" personnel*, ce qui leur manquait, isolés.

Par conte, les "meilleurs" sont devenus les brebis galeuses, les "pauvres types", la minorité avilie, menacée, suspecte, dont la voix a perdu tout prestige, a cessé d'être écoutée et même entendue.

Notre époque n'est plus celle du *HEROS DE LA VIE MORALE*, de l'homme solitaire et supérieur qui a appris à se dépasser par ses propres forces et qui laisse derrière lui une oeuvre exemplaire. *LE HEROS SOLITAIRE EST ANACHRONIQUE.* Il n'intéresse plus les foules, il est tout au

(*Suite page* 12.)

DE VORBA CU NOII REFUGIATI

IUBITE CORESPONDENT NECUNOSCUT

E când m'am decis să-ţi răspund, am inceput să apreciez intrebările puse şi să-ţi inţeleg neliniştile. Te frământă profund soarta acestui exil, in care vrei să te integrezi, dar pe care ai vrea să-l inţelegi inainte de a-l imbrăţisa. Corect şi logic pentru un om ce se respectă şi care vrea să ştie in ce se angajează.

Ai coborit in mijlocul acestui Occident liber cu un sac plin de speranţe şi cu convingerea că vei găsi umărul protector al unui exil strâns unit in jurul unui om de vază, al unui guvern in exil sau măcar al unui comitet ad-hoc, dar real. N'ai găsit nimic din ce sperai. O sumedenie de grupuri şi grupuleţe, infipte in opiniile şi metodele lor particulare, neinţelegătoare cu aspiraţiile unora, ostile la părerile altora. Stânci solide, dar pierdute in mijlocul unei brume permanente de pretenţii şi absurdităţi. Era normal să se ivească in cuget intrebarea la care trebuie să-ţi răspund: *"Dece se ceartă Românii din exil?"*

Inainte de toate, imi voi permite să precizez, pentru a sublinia mai bine starea de fapt, că nu e vorba de *"ceartă"* propriu zisă, ci numai de neintelegeri endemice. Cearta ar presupune o clorovăială continuă şi fără sens, axată pe motive mai mult sau mai puţin plauzibile, dar susţinute cu perseverenţă şi insoţite de injurii şi ameninţări. Or, nu e cazul. Sau, mai precis, nu mai e cazul. După atâţia ani de exil comun, adevăratele certuri şi-au pierdut din virulenţa iniţială, ramânând păstrate ca un gust amar in sufletele noastre. Oamenii s'au mai inţelepţit, urile s'au mai atenuat, loviturile adversarului comun i-au mai apropiat. Un oarecare respect reciproc s'a impământenit, uşurând apropieri, discuţii şi chiar deciziuni.

Totuşi, nu putem nega că atmosfera refugiului nostru poartă incă stigmatele unei epoci de mari tensiuni sufleteşti, când discuţiile erau mai degrabă injurături şi insulte, iar incercările de apropiere motiv de acuzaţii şi concentrare de răutate. In acea epocă, putem spune că predomina *cearta*. Acum stăpâneşte numai *neinţelegerea*. Dar sunt două tipuri de neintelegeri:

1. Unele, motivate de cauze circumstanţiale, provocate de conjunctura politică actuală. Facţiunile exilului românesc nu sunt de acord totdeauna asupra anumitor situaţii politice, provocate de marile puteri, sau nu acceptă o tactică comună intr'o problemă oarecare, sau mai pun pe ici pe colea beţe'n roate când un grup ia o iniţiativă, etc. Sunt acte deplorabile şi dăunatoare, dar nu sunt de-o gravitate aşa de mare incât să provoace slăbirea exilului. Aceste neinţelegeri dispar cu timpul, se atenuează sau sunt absorbite, chit a fi inlocuite cu altele de aceeaşi calitate şi tarie. In orice caz, ele nu ating infrastructura exilului şi nu pot avea nicio influenţă asupra marilor deciziuni.

Neinţelegerea circumstanţiala nu-i decât o problemă, ce se discută intre diferitele grupuri. Ea constitue prăjitura de predilecţie a publicaţiilor din exil şi-a intâlnirilor duminicale prin cafenele. Astfel de neinţelegeri pot bine'nţeles degenera in certuri, sub imboldul pasiunei sau al temperamentului personal. Nu pot însă rezista timpului şi evenimentelor noi care le elimină şi odată cu ele neutralizează şi "cearta". Certăreţii acestor probleme işi dau acolada, beau o cafea in plus şi trec la analiza noilor neinţelegeri, care constituesc, in definitiv, farmecul vieţii... politice şi, dece nu, farmecul vieţii pe scurt. Fără aceste neajunsuri, extrem de variate dar nu prea profunde, viaţa exilului le-ar părea fădă şi... inactivă.

Nu văd deloc intru cât astfel de palavrageli, oricât de violente ar fi ele la un moment dat, ar putea influenţa atitudinea noastra faţă de misiunea exilului! Lupta noastră nu-i in funcţie de amabilităţile sau injuriile pe care şi le aruncă periodic diferitele grupuri organizate din exil, ci de acel *animus sacrificandi* pentru dezrobirea Tării, care trebuie să ne umple sufletul, indiferent de ce se intâmplă in jurul nostru. Timbalele sgomotoase ale momentului nu trebuie să ne ascundă buciumul prelung al suferinţelor din Carpati.

Din nefericire, aceste neinţelegeri banale, dar vehemente, sunt singure vizibile in atmosfera exilului. Ele produc teama, şi pentru anumite spirite mai ponderate, un fel de desgust şi neincredere in valoarea exilului. Din cauza lor ajung unii sa se intrebe cu indoială *"Dece se ceartă Românii din exil?"* Din cauza lor, noii veniţi stau in cumpănă şi-şi măsoară gestul de afiliere totală la lupta exilului. Gălăgia şi replicele svârlite in acest duel de opinii le apar ca o ceartă continuă şi deşuchiată, ce dăunează şi slăbeşte misiunea noastra. E adevarat că, unii sunt sinceri, pe când alţii sunt nişte pezevenghi ce intrebuinţează această scuză numai pentru a se sustrage obligaţiilor ce le revin ca refugiaţi.

2. Există insă şi un alt tip de neinţelegeri cu mult mai profund şi mai grav. In el se ascunde adevarata cauză a tristei situaţii din exilul românesc. Neinţelegerile care-l caracterizează nu umplu paginile publicaţiilor cu regularitate; nu provoaca nici harmălaie publică cu aspect de *ceartă*, dar domină mentalitatea şi inveninează atmosfera refugiului. Ele singure, prin prezenţa lor tăcută, fac de o sută de ori mai mult rău exilului decât exuberanţele şi gălăgioasele certuri vizibile. Numai cine incearcă să le cunoască in de aproape, işi poate face o ideie de pericolul pe care-l reprezintă. Mai mult chiar, ajunge să priceapă dece există această stare de incertitudine, de *"ceartă"* continuă in mijlocul nostru.

Le putem numi neinţelegeri surde, latente sau viscerale, după voinţă. In orice caz, tot ce se poate afirma cu siguranţă e că sunt *permanente*. Sunt singurele probleme ce intr'adevar IMPART exilul in grupuri şi grupuleţe, singurele care impiedecă formarea unui front unic şi singurele care pot explica *"dece nu se inteleg Românii din exil"*. Natural, fiecare dintre aceste probleme a avut momentul ei de discuţie publică, dar in loc să se ajungă la o rezolutie echitabilă sau logică, in conformitate cu cerinţele momentului, s'au produs desbinări şi mai mari.

Majoritatea Românilor pribegi nu sunt refractari unei intelegeri generale, cu formarea unui guvern in exil, compus din elemente din toate grupurile politice şi axat pe o singură ideie centrala: eliberarea Tării. Nu indivizii in sine sunt cei au provocat aceasta *"ceartă"* permanentă. Starea de fapt e rezultatul a doua caracteristici —*ambiţia şi inconstienţa*— ce umplu până la sufocare spiritul anumitor oameni politici din lumea exilului.

Deci, cearta de care se face caz nu-i a Românilor pribegi, ci a câtorva *"eminenţe"* ce cred mereu că soarta neamului depinde de buna sau reaua lor dispoziţie digestivă. Rămaşi la mentalitatea dinainte de răsboi se conduc in acest exil cu aceeaşi aroganta, superficialitate şi meschinărie cu care s'au făcut celebri odinioară. N'au priceput nimic din frământările vremurilor ce trăim, n'au priceput nici măcar c'au devenit anacronici.

Pentru ei totul e şi trebuie să fie ca pe vremuri... Soarta neamului e mai degrabă o floare de stil, deoarece o subordonează fără ruşine intereselor şi politicei lor personale. Ei nu sunt nici de azi nici de ieri in exil, dar n'au schimbat o iotă din tarele cu care au sosit din Tară. Au adus opinii, organizaţii, planuri şi aspiraţii particulare, ceeace-i normal pentru nişte oameni cu un trecut politic. Au adus insă in bagajul lor şi pretenţiile megalomane, urile şi animozităţile ce transformaseră politica românească intr'o arenă de fiare salbatece. Deacea, şi azi, exilul nostru pare un viespar.

"Dar ce vor, Doamne!" — ai putea să te intrebi, ca nou venit din iadul comunist de-acasă. Ei bine, şi noi cei vechi pe aici, ne punem adesea intrebarea, văzându-i cu câta incăpăţânare persistă a se menţine pe poziţii false, depăşite şi periculoase. Concluziile celor din grămada de refugiaţi le sunt defavorabile şi necruţatoare. Prea puţin le pasă! In jurul lor stau aglutinate câteva nuclee partizane care, nutrind aceeaşi ambiţie exclusivistă, le tămâiază inconstienţa şi le susţin orgoliul. Aceste *"eminenţe"* sunt convinse că numai ele reprezintă exilul şi deci, numai ele (fiecare pe cont propriu de altfel) sunt capabile şi legitime pentru a dirija acest exil. Că sunt slabe numericeşte, că n'au nicio activitate vizibilă şi folositoare neamului, că unele nu sunt agreate de nimeni, li se pare o bagatelă. Nu sunt oare reprezentanţii legitimi ai cutărui sau cutărui partid istoric din vremuri bune? Exilul trebuie să se incline, să-i accepte, să se grupeze in jurul lor. Iată deci prima caracteristică, AMBIŢIA, ce-i impiedecă de a vedea realităţile actuale.

O astfel de pretenţie absurdă provoacă o serie de conflicte ireductibile intre diverşii pretendenţi la şefia exilului, spre bucuria guvernului dela Bucureşti. Legănaţi de

De vorba cu noii refugiati

măririle de odinioară, nu-şi dau seama că circumstanţele actuale cer din partea lor anumite sacrificii. Cramponaţi în efemer, aşteaptă —în detrimentul unui exil unificat— ca timpurile să se schimbe şi ei să fie chemaţi la o nouă guvernare a României. Si'n aşteptarea acestui eveniment, nu fac decât să se îmburice împotriva *"concurenţilor"* şi să se smorcăie prin vreo publicaţie împotriva propunerilor de unificare a exilului ce nu s'ar face sub direcţia lor.

Dar ambiţia caudilească ajunge să fie depăşită de INCONSTIENTA cu care tratează problema exilului şi evoluţia produsă în spiritul Românilor refugiaţi. Prin toate acţiunile lor împiedecă apropierile tuturora pe baza unei idei comune (lupta de dezrobire) îi provoacă cele mai absurde ostracizări, întrebuinţând argumente ce nu mai au curs de peste un sfert de veac şi care n'au avut niciodată vreo valoare morală. Când Tara geme sub cisma comunistă şi când în lume forţele naţionaliste româneşti sunt considerate de toţi ca cele mai eficace, aceşti politicieni inactuali vin să le ceară intrarea individuală într'un front unic condus de ei! Si cum fiecare *"ex-eminenţă"* vrea să fie singura căpetenie a acestui exil, e de înţeles ca atmosfera să apară noilor veniţi ca o ciorovăială fără sfârşit. Deoarece, pe când forţele naţionaliste *"ostracizate"* duc cu sârguinţă şi curaj lupta contra comunismului ce ne seacă neamul, domnii politicieni cu pretenţii de şefie duc şi ei lupta lor de ponegrire reciprocă şi de sabotare a oricărei înţelegeri unanime a tuturor forţelor din exil. Deci întrebarea corectă nu e DECE, ci PE CE se ceartă aceşti *"exilaţi"*.

Pe de alta parte, micile disensiuni sau neintelegeri ce există între diferitele organizaţii patriotice sau institute de cultura, nu-s decât ecoul pe alt tărâm al incapacităţii acestor oameni de a trece peste ambiţiile personale ce-i rod. Suntem siguri că într'un exil unit, organizat pe bazá de înţelegere între forţele existente, n'ar mai putea dăinui *"certuri"*, deoarece acţiunea comună ar avea un singur duşman pentru toţi şi un singur scop.

Din nefericire, lucrurile sunt cum sunt. Exilul românesc nu şi-a creat certurile, ci şi le-a perpetuat, prin mentalitatea cu care au sosit şi-au rămas vechii politicieni.

Iubite corespondent necunoscut, noi trăim de ani de zile în această atmosferă. Am încercat şi noi de multe ori s'o schimbăm sau măcar s'o ameliorăm. N'a fost posibil şi de aceea nu ne mai impresionează. Avem o singură mângâlere: racila nu atinge grosul refugiului românesc. Acesta ştie să răspundă în bloc atunci când e nevoie de o acţiune comună, lăsând deoparte divergenţe ideologice sau strategii particulare. Acesta-i esenţialul.

Astfel fiind, nu te nelinişti şi nu-ţi mai pune întrebări ce n'au nevoie de răspuns. Pune umărul cu încredere la munca şi lupta exilului, acolo unde eşti şi lânga cei ce-ţi sunt mai apropiaţi sufleteşte. Dar să o faci fără niciun gând de interes personal şi în conştiinţa de a-ţi ajuta neamul.

Cu bine şi pe curând.

D. BRAD.

Masse et individu

plus un objet de curiosité passagère, il n'a pas de prise sur le grand public. Qui se rappelle encore le nom des héros solitaires de l'aventure spatiale? Quelle influence ont-ils eue dans le monde? Qu'on mette en parallèle l'immense influence, l'extraordinaire prestige mondial qu'ont pu atteindre un Che Guevara, converti en symbole de la révolution latinoaméricaine, un Cohn Bendit, petit anarchiste juif allemand, opportuniste, profiteur et jouisseur, que les "révolutionnaires" français de Mai 68 s'étaient donné pour guide? Pourquoi ce prestige?

Il y a á cela une double raison évidente: notre époque vit sous le signe de la *VIOLENCE* sous tous ses aspects, de la violence élevée à la hauteur d'uns institution, d'un système, d'un moyen normal de s'exprimer et surtout sur le plan politique, une époque où la *GUERRE REVOLUTIONNAIRE* prétent justifier tous les crimes, où fleurit le *TERRORISTE, cette CANAILLE IDEOLOGIQUE;* une époque où le héros a été remplacé par le *LEADER POPULAIRE*, celui qui, incapable de mettre sur pied le moindre système, surgit de temps à autre, de façon imprévisible, lui aussi, de la multitude, celui qui, grimpé sur un pare-choc ou un socle de statue, peut, par ses gesticulations et ses cris, ameuter le monde, réunir autour de lui un groupe qu'il fanatise par sa présence physique. C'est le *LEADER* qui donne corps et âme à ce corps collectif, qui l'anime et le conduit. Inconnu une heure plus tôt, il apparaît soudain pour modeler la masse, pour s'imposer à elle, lui indiquer sa voie inconsciente, penser pour elle, agir par ses mains.

Et dans notre monde où les moyens de diffusion sont énormes et rapides, du jour au lendemain, le leader apparaît comme un nouvel apôtre, un nouveau sauveur, la concrétisation des aspirations vagues, le porte-parole, le représentant parfait *d'une foule qui, avant lui, n'avait ni foi, ni but, ni volonté.*

Paradoxalement, s'il s'impóse, c'est justement par *sa personnalité*, c'est-à-dire par ce qui le distingue de la masse, le met à part et au-dessus d'elle. Combien en avons-nous vu naître de ces produits "spontanés" de la foule, les uns ayant une existence éphémère (un Cohn Bendit), les autres s'instaurant en chefs, s'installant au pouvoir, comme on en a vu de multiples exemples dans les pays récemment promus à l'indépendance, comme c'est le cas en Afrique et en Amérique du Sud notamment.

L'autre raison du prestige de ces hommes (leaders surgis de la foule, guerilheiros, terroristes) est que leur apparition n'est spontanée qu'en apparence et que leur prestige est fabriqué de toutes pièces par une énorme entreprise de *PROPAGANDE* qui est une *MERVEILLE DE TECHNIQUE, D'EXPLOITATION DIRIGEE*, de mensonge grossier, orchestrée par les communistes et leurs alliés. Tout ce qui peut contribuer à affaiblir, à miner le monde libre est immédiatement exploité avec une ampleur et une frécuence qui donne à l'opinion publique cette nouvelle certitude émanant de *LA MASSE*: *si une nouvelle, une idée est répétée sur une telle échelle, si tant de journaux, de livres, de brochures le disent, ce ne peut être que la vérité.*

Les leaders soudain promus au rang de chefs, ces aventuriers, ces *HEROS MODERNES*, n'expriment *RIEN DE PERSONNEL*, rien de particulier, ils sont dépourvus de volonté propre, de toute idée originale. Ils ne sont que la voix du groupe, du parti, de la masse, d'une mentalité collective, dont *l'idéal est la VIOLENCE*. On l'a bien vu lors de la "Révolution Française de Mai 68", qui n'a suscité aucun acte d'héroïsme individuel, qui a dressé des barricades, certes, *PAR LA DESTRUCTION* des rues, sur lesquelles aucun héros n'a grimpé pour y exposer sa vie et y défendre ses idéals. Cette Révolution "française" personnifiée par un petit juif étranger, intelligent et cynique, a été une révolution sans risques personnels et sans héros. Tout s'est passé au niveau de la masse, à son niveau le plus bas, avec, à l'arrière-plan, l'orientation constante et implacable du P. C. et des extrémistes gauchistes.

Il y a une erreur monumentale sur le sens de cette "culture de masse" qui pourrait être —qui se dit être— la nécessité urgente de faire accéder le plus grand nombre d'individus à la culture: *d'individus*, c'est-à-dire justement *d'hommes seuls, d'hommes complets* parce que capables de penser par leurs propres moyens, sans pour cela RENIER LE PASSE qui nous a faits ce que nous sommes, sans NIVELER PAR LE BAS, sans entamer leurs qualités personnelles ,bien au contraire en développant chez eux, au maximum, la conscience d'être, l'épanouissement harmonieux de toute la personnalité, le sens aigu d'être un individu à part entière.

O falsificare a adevarului din exces de zel fata de Rusia Soveitica

ESTE, credem noi, o greşeală a multora din exil, că nu dau atenţie cărţilor de istorie care se publică în România RSR-istă mai ales aupra capitolelor care tratează epoca dintre 1930 şi 1945.

In ce priveşte epocile îndepărtate, contribuţiile pe care le pot aduce generaţiile de istorici mai tineri, necontestat remarcabile, nu sunt de natură să altereze înfăţişarea istoriei neamului nostru, aşa cum şi-a fixat linia arhitecturală în curs de mai bine de un secol.

Aceste generaţii de remarcabili şi pasionaţi cercetatori ai trecutului, complectează, adâncesc, luminează unele părţi obscure din sbuciumata noastră istorie.

Când însă într'o lucrare de istorie se tratează de epoci care nu depăşesc o jumătate de secol, în măsura apropierii de epoca crucială a liniei de mişcare a vieţii Statului nostru, alterarea este posibilă, fie printr'o voită falsă interpretare a evenimentelor, fie printr'o flagrantă omitere. Este un fel de normativ, pe care istoricii care se aventurează să expună evenimente recente, sunt obligaţi să-l respecte.

Aşa cum la un portaviv într'un text muzical, se pune o chee sol sau fa, la textul evenimentelor istorice după 1930, se pune ca chee N. Titulescu. Este o încercare de a ratifica, prin numele unui conducător al politicei externe, tocmai consecinţele grave pe care le-a avut asupra ţării noastre, politica impusă ei, de N. Titulescu.

Un prieten mi-a dat să citesc o carte intitulată "La diplomatie roumaine". Apercu historique de Mircea Maliţa. Numele acestui tânăr istoric nu-mi spunea nimic.

Prietenul mi-a spus că este un fost ministru adjunt al Ministerului de Externe. Argument decisiv ca să citesc cu atenţie cele 214 pagini de text. Bibliografia bogată a fost o indicaţie că autorul nu este un istoric improvizat, lucrarea sa prezentând rezultatul unei serioase documentări. Ceva mai mult, cred că Mircea Maliţa a mai publicat o lucrare în anul 1966. "Dialogul diplomatic dintre Suceava şi Veneţia în timpul lui Stefan cel Mare.

Necontestat că autorul stăpâneşte temele pe care le tratează şi isbuteşte să le prezinte clar, într'un stil cursiv, făcând lectura agreabilă. Pot cita ca exemplu de expunere capitolul 3 "Lupta diplomatică a Tărilor Române, pentru aş salva suveranitatea (1521-1688)".

Cum lucrarea "La diplomatie roumaine" este publicată în limba franceză, era logic să dau o deosebită atenţie capitolului 8, în care se tratează de sforţările făcute de România pentru a se realiza un sistem de securitate colectivă, preconizat de Aristide Briand. Rezultatele acestui sistem de Securitate Colectivă, s'au văzut în August 1939, când spre bulmăceala diplomaţiei franceze, Stalin a semnat cu Hitler cunoscutul pact.

Oricât s'ar trudi cineva să găsească în lucrarea, fostului ministru de externe adjunt, menţionarea acestui pact, nu-l va găsi. Era şi necesar, pentru a nu pune în lumina crudă a adevărului, politica pro-sovietică a lui N. Titulescu.

Citeşti cu surprindere la ce rezultate poate duce expunerea unor evenimente, respectând cheia normativului, N. Titulescu.

La pagina 115 citeşti prezentarea schimbării ministrului de externe la 29 August 1936: "Opinia publică nu a lipsit să înţeleagă semnificaţia acestui act. Absenţa lui N. Titulescu la Geneva, se spunea, este un pericol pentru pace. Plecarea lui N. Titulescu a mâhnit profund opinia publică a unei serii de Tări, mai ales în Franţa şi Marea Britanie. Marile cotidiane franceze "Le Temps", Journal des Débats "L'ami du Peuple", au consacrat frumoase articole acestui eveniment, punând în lumină calităţile excepţionale ale lui N. Titulescu presa franceză atrăgea scurt atenţia asupra marei pierderi încercate de diplomaţia mondială. "Inlăturarea lui Titulescu", declara presa progresistă şi muncitorească din România "constituie o lovitură dată politicei României de alianţă cu Franta şi U.R.S.S.".

Ces deux alliances étaient les derniers grands projets avancés par la diplomatie roumaine. La rencontre que Titulescu devait avoir avec Litvinov, en septembre 1936, n'eut plus lieu. Sous prétexte d'homogénéiser le cabinet, le grand homme politique roumain, qui s'était considéré tout au long de son activité politique «non pas au service d'un gouvernement, mais au service de la nation roumaine»[105], était écarté du gouvernement le 29 août 1936. L'opinion publique ne manqua pas de saisir la signification de cet acte. L'absence de Titulescu de Genève, disait-on, signifiait un danger pour la paix[106]. Le départ de Titulescu affecta profondément l'opinion publique d'une série de pays, notamment en France et en Grande-Bretagne. Les grands quotidiens français «Le Temps», «Journal des Débats», «L'Ami du peuple» consacrèrent de nombreux articles à cet événement. Mettant en lumière les qualités exceptionnelles de Titulescu, la presse française attirait sérieusement l'attention sur la lourde perte essuyée par la diplomatie mondiale. Le limogeage de Titulescu — déclarait la presse progressiste et ouvrière de Roumanie — constituait un coup puissant porté à la politique de la Roumanie d'alliance avec la France et avec l'URSS.

La Conférence du désarmement avait échoué en 1934 ; en 1935 Hitler avait décidé le réarmement de l'Allemagne, au mépris des dispositions du traité de Versailles : Genève n'entreprend rien. Pour ce qui est de l'arbitrage et de la conciliation, la guerre brutale de l'Italie en Ethiopie, l'intervention du fascisme italo-allemand en Espagne et plus tard l'Anschluss, après l'attaque de la Chine par le Japon, démontrèrent l'absence d'un système efficace de sanctions. Le 22 juillet 1938, Neville Chamberlain déclarait à la Chambre des Communes qu'on ne devait plus chercher à leurrer les petites nations, en leur faisant accroire qu'elles étaient encore protégées par la Société des Nations contre les actes d'agression[107]. Par 115

Ex Ministrul adjunt al Ministerului de Externe, împinge exagerarea în dauna aprecierii pe care o poate face oricine ar citi lucrarea lui.

O simplă întrebare; dacă N. Titulescu nu ar fi fost înlocuit şi ar fi putut continua politica pe care o preconiza de *alianţă cu Rusia Sovietică* — respinsă de consiliile de politică externă ale Camerei şi Senatului reunite — ar fi înlăturat pactul Ribbentrop-Molotov?

Ce să creadă cititorul de Mircea Maliţa, când în aceaş pagină în care evoca panica de care a fost cuprinsă opinia publică a unor serii de ţări "notamment en France et en Grande-Bretagne" scrie :"le 22 Juillet 1938 Neville Chamberlain déclarait á la Chambre des Communes qu'on ne devait plus chercher a leurrer les petites nations en leur faisant accroire qu'elles etaient encore protegées par la Société des Nations, contre les actes d'agression".

Să tălmăcim această frază în care Mircea Maliţa rezumă dupa cartea lui J. Schwiebel "L'Angleterre et la securité collective" (Paris, 1938, pag. 406), declaraţia lui Neville Chamberlain.

"La 22 Iulie 1938 Neville Chamberlain declara la Camera Comunelor că nu mai trebue să se caute a fi ademenite micile naţiuni, înşelandu-le că ele sunt încă protejate de Societatea Naţiunilor contra actelor de agresiune". In dic-

ționarul lui Seineanu "en faire accroire a quelqu'un" se traduce "a înșela pe cineva, a-i spune gogoși".

Neville Chamberlain rostea adevarul.

Cum rămâne însă atunci cu dramatica pierdere a Societății Națiunilor, prin absența lui N. Titulescu?

Dacă continua să reprezinte Securitatea Colectiva, Neville Chamberlain n'ar fi rostit amarul adevăr că Geneva nu protejează micile națiuni?

La pag. 116 Mircea Malița scrie: "La voie vers Munich était ouverte; se référant a la visite faite par Lord Halifax à Hitler en Novembre 1937, le chargé d'Affaires de Roumanie à Londres rapportait que l'Angleterre "n'a aucun désir de s'opposer a l'expansion Allemande dans le Sud-Est" et que "nous ne pouvons compter sur une eventuelle aide efficace de la Grande Bretagne à cet égard".

Atunci pe ce se rezema succesorul lui N. Titulescu "le beau Grégoire" Gafencu, când exprima în 1939 că guvernul condus de Armand Calinescu declara "en cas de guerre, la Roumanie s'integrera au système de sécurité anglo-franco-russe" (Gr. Gafencu "Dernieres jours de l'Europe" — Un voyage diplomatique en 1939, Paris 1946, p. 33) și în continuare tot la pagina 117, Mircea Malița scrie "La ligne de la diplomatie roumaine dans cette période, était selon la déclaration faite par Armand Calinescu, lors d'une audience chez Carol II, le maintien de la neutralité, avec les garanties de la France et Grande Bretagne, qu'il convenait de renforcer par "une assurence avec l'U.R.S.S. et avec la Bulgarie".

Deci politica lui N. Titulescu se continua.

ailleurs, la décision du Conseil permanent de la Petite Entente de novembre 1936, réuni à Bratislava, d'accorder aux trois Etats membres une pleine liberté dans leur orientation vis-à-vis des grandes puissances, avait déjà marqué le début de la désintégration des alliances régionales.

La voie vers Munich était ouverte: se référant à la visite faite par lord Halifax à Hitler en novembre 1937, le chargé d'affaires de Roumanie à Londres rapportait que l'Angleterre «n'a aucun désir de s'opposer à l'expansion allemande dans le sud-est» et que «nous ne pouvons compter sur une éventuelle aide efficace de la Grande-Bretagne à cet égard» [108].

Le premier ministre français était également disposé à céder à la demande de Von Papen qui exigeait que la France acceptât le renforcement de l'influence allemande dans le bassin du Danube [109]. Plus tard, les troupes allemandes d'occupation de la Bohême transportaient dans leurs bagages des proclamations en langue roumaine, pour le cas où l'invasion aurait été poursuivie vers l'Est [110]. L'ambassadeur de France à Berlin, Coulondre, rapportait à Paris qu'il n'était pas exclu que le Reich ait recours envers la Roumanie et la Pologne aux mêmes méthodes utilisées vis-à-vis de l'Autriche et de la Tchécoslovaquie [111]. Finalement, le gouvernement roumain se vit contraint de céder devant les pressions de l'Allemagne hitlérienne et de signer avec celle-ci, le 23 mars 1939, un accord économique qui marquait un premier pas vers l'inclusion de la Roumanie dans la sphère de la domination nazie.

Nonobstant, la diplomatie roumaine poursuivit ses efforts en vue de s'assurer de fermes garanties anglo-françaises, et pour renforcer l'Entente balkanique. Au printemps de 1939, à la demande du gouvernement roumain, la France et la Grande-Bretagne accordaient à la Roumanie et à la Grèce des garanties. Le
116 ministre des Affaires étrangères, Gafencu,

Înțelegem că în situația de azi a României, cu zece divizii care stau dincolo de Prut la Reni, nu se poate face o expunere corectă a înlănțuirii evenimentelor și nu se poate aminti lovitura de teatru dela 23 August, sau pactul frățesc între Hitler și Stalin cum nu poate să pomenească de ultimatul rusesc din Iunie 1940, dat Romaniei, cu cinica încălcare a faimosului pact de definire a Agresorului, inițiat de Rusia Sovietică și semnat la 3 Iulie 1933 la Londra de N. Titulescu și fluturat de el ca o implicită recunoaștere a Basarabiei românești.

Dar dacă înțelegem dramatica situație a României, de a nu putea rosti adevărul, nu putem nici înțelege și nici justifica actul lui Mircea Malița de a prezenta într'o carte publicată în limba franceză, politica României ca responsabilă de ultimatul Rusiei Sovietice. Dece este obligator acest exces de abdicare a demnității?

Cităm: "L'engrenage de la politique extérieure des milieux dirigeants de Roumanie dans l'ensemble de la politique exterieure promue par les grandes puissances occidentales, entraina, aprés Munich surtout, une série d'aspects négatifs.

Carol II engagea le pays sur la pente des concessions et des cessions, vis a vis du Reich qui tout en ajournant l'agression, acroissaient le danger de l'inféodation économique et de l'asservissement politique par l'impérialisme fasciste allemand" (pag. 117).

avait d'amples discussions avec les milieux gouvernants de Turquie, de Grèce et de Yougoslavie, aux fins de resserrer l'alliance balkanique. Continuant son voyage diplomatique à Berlin, Londres, Paris, Bruxelles, Rome et Belgrade, Grigore Gafencu, exprimant les intentions du gouvernement dirigé par Armand Călinescu, déclarait que «en cas de guerre, la Roumanie s'intégrera au système de sécurité anglo-franco-russe» [112]. La ligne de la diplomatie roumaine dans cette période était, selon la déclaration faite par Armand Călinescu lors d'une audience chez Carol II, le maintien de la neutralité, avec les garanties de la France et de la Grande-Bretagne, qu'il convenait de renforcer par «une assurance avec l'URSS et avec la Bulgarie» [113].

Après l'assassinat d'Armand Călinescu, la politique de maintien du statu quo territorial continua de se situer au centre de l'orientation du gouvernement Argetoianu puis de celui de Tătărescu. La diplomatie roumaine projeta en automne 1939 un «bloc des neutres» comprenant, outre les Etats du Pacte Balkanique, la Hongrie et la Bulgarie, et éventuellement l'Italie aussi [115]. Les actions diplomatiques entreprises par la Roumanie visaient une amélioration des relations avec la Bulgarie et la Hongrie.

L'engrenage de la politique extérieure des milieux dirigeants de Roumanie dans l'ensemble de la politique extérieure promue par les grandes puissances occidentales, entraina, après Munich surtout, une série d'aspects négatifs. Carol II engagea le pays sur la pente des concessions et des cessions vis-à-vis du Reich, concessions et cessions qui, tout en ajournant l'agression, accroissaient le danger de l'inféodation économique et de l'asservissement politique par l'impérialisme fasciste allemand.

Au début de 1940, l'idée du bloc balkanique fut abandonée, les Etats de cette zone étant paralysés par la menace de l'approche de la 117

Mircea Malița vrea să convingă că din cauza acordurilor economice cu Germania, s'a provocat ultimatul Rusiei Sovietice.

Este o gravă denegare a adevărului, care nu poate avea nici scuza de a fi ignorat acordul secret care complecta pactul Ribbentrop - Molotov, când pactul ca și acordul secret au fost de mult date publicității.

Excesele de zel, în falsificarea adevărului, deservesc și pe un om politic și degradează un istoric, și cu atât mai trist cu cât este în dauna Țării.

Ne-ar mira ca să nu existe la Ministerul de Externe al României, acordul secret. Putem să-i trimitem lui Mircea Malița o fotocopie, ca să-și dee seama până unde a împins excesul de zel în a descărca Rusia Sovietică de călcarea acordului de definire a Agresorului, prin ultimatul dat României în Iunie 1940, exact dupa căderea Franței.

PAS

Emisiunile de vignete postale comemorative si de Craciun ale Romanilor Liberi

BERNA

La 1 Decembrie 1955, în colaborare cu Liga Românilor Liberi de sub conducerea Domnului Fărcășanu, succesor al Generalului Rădescu, Comitetul de Acțiune în Exil, România Libera și Comunitatea Românilor din Spania, au lansat cea de a doua emisiune de vignete poștale, comemorând acțiunea patriotică a unui grup de tineri români exilați, conduși de Ovidiu Beldeanu, cari în noaptea de 14-15 Februarie 1955, au atacat și ocupat Lagația Republicii Populare "Rominia", din Berna-Elvetia, ca protest împotriva indiferenței occidentale la suferintele impuse poporului român de cotropitorii sovietici și uneltele lor.

A fost utilizat desenul primei emisiuni, comentată în numărul 7 al revistei pagina 11, adică harta României Mari dela 1 Ianuarie 1940, pe fondul căreia un tânăr luptător, rupe lanțul sclaviei comuniste și atacă cu praștia —ca în legenda biblică a lui David și Goliath, fiorosul "URSS" sovietic, încrezator în semnul Dumnezeesc al Crucii și în dreptatea cauzei românesti.

S'au imprimat două vignete a 15 bani fiecare, în culorile albastru închis și marron și două colițe filatelice, reproducând acelaș desen în două culori, roz și verde una, iar a doua maron și albastru.

Vignetele mai reproduc cuvintele: *ROMANIA, POSTA, BERNA 14-15 FEBRUARIE* 1955 și *STEMA TARII SI CORNUL POSTAL*.

Pe colițele filatelice, două crengi de laur incadrează cuvintele: *BERNA, 14-15 FEBRUARIE* 1955 și *apelul LIBERTATE ROMANIEI*. Tot pe colițe, dedesubtul vignetei, în limbile română franceză, spaniolă, engleză și germană, apare apelul adresat lumii occidentale: *LIBERTATE ROMANIEI SI VITEJILOR EI FII DE LA BERNA*.

Cu acest prilej s'a confecționat și un carton de prezentare, cu următorul text în franceză, engleza și spaniolă:

BERNE
14-15 FEVRIER 1955
LIBERTE POUR LA ROUMANIE ET SES HEROIQUES FILS DE BERNE

U. N. E. S. C. O.

Intre 9-20 Aprilie 1956 s'a ţinut la Madrid cea de a 43-a reuniune a Consiliului de Direcţie al Asociaţiei U. N. E. S. C. O. creată în cadrul Societăţii Naţiunilor Unite cu scopul de a propaga cultura şi combate analfabetismul în ţările centro-sud-americane, şi cele africane independizate dupa cel de al II-lea răsboi mondial, iar în Europa de a salva străvechile tradiţii culturale ale ţărilor din Est, supuse sistematicilor "spălări de creer" ale sistemului comunist, cărora fuseseră vândute fără nici un scrupul de puterile "invingătoare".

Cu acest prilej Românii Liberi lansează cea de a treia emisiune în ordine cronologică, la 9 Aprilie 1956. Trei vignete a 10 bani fiecare în culorile tricolorului românesc: roşu, galben şi albastru.

Desenul reprezintă conturul României din Ianuarie 1940 înconjurat de lanţuri, întunecat şi zăbrelit, simbolizând închisoarea în care comunismul a transformat ţara noastră şi imposibilitatea de a ajunge la ea cultura occidentală, representată de o torţă cu lumină strălucitoare, cultura libera, în contrast cu obscurantismul doctrinei comuniste, impusă prin teroare.

Pe vignete mai apar cuvintele: ROMANIA. U. N. E. C. O., şi apelul Românilor Liberi ca Republica Populara "ROMANIA" să nu fie admisă în asociaţia U. N. E. S. C. O., respingându-i-se cererea de admitere ca la Paris în reuniunea din 1946 —condensat în formula: PARIS 1946-R. P. R.-NU!, MADRID 1956-R. P. R.-NU!

Deasemeni a fost confecţionat un carton de prezentare având imprimat în franceza şi spaniolă următorul text:

MADRID
9 - 20 Abril 1956
La 43 reunión del Consejo de
Dirección de la UNESCO

La Comunidad de los Rumanos en España, así como las organizaciones de [illegible]

Pentru comemorarea şi evidenţierea acţiunilor culturale ale exilului, o infimă parte din această emisiune a fost supra-tipărită cu prilejul comemorării a 7 ani de existenţă ai Bibliotecii Române în Exil, dela Freiburg Germania de West.

A TREIA EXPOZITIE INTERNATIONALA AGRICOLA

Intre 23 Mai-21 Iunie 1956, s'a celebrat la Madrid cea de a III-a EXPOZITIE INTERNATIONALA AGRICOLA, -FERIA DEL CAMPO la care Comunitatea Românilor din Spania a participat cu un stand expoziţie de tesături şi ceramică românească şi o buvetă "ROMANITA" unde se serveau delicioşii mititei ai bucătăriei româneşti. Timp de o lună de zile acest colţ românesc a fost punctul de intâlnire şi înfrăţire al Românilor şi Spaniolilor care cunoscuseră România de altădată cu frumuseţile şi buna starea ei.

Deasemeni, în cadrul acestei expoziţii, s'a participat şi la Expoziţia Filatelica Agro-pecuaria, organizată de Asociaţia Filateliştilor din Madrid, expunandu-se 85 de planşe cu timbrele poştale ale emisiunilor româneşti dela 1858 până la 1956, care prezentau aspecte ale vieţii câmpeneşti din Tara noastră, faună, floră, ilustrând reformele agricole care creaseră bunăstarea dinainte de cel de al doilea răsboi mondial şi jalea ţărănimii noastre după istalarea regimului comunist ăi colhozarea forţată a pămân turilor.

Cu acest prilej Românii Liberi au lansat cea de a 4-a emisiune, în ordine cronologică, cu ascpecte din fauna şi flora regiunilor subcarpatice, deltei şi munţilor noştrii.

Au fost emise şase valori-trei de floră şi trei cu rauna specifică românească de 5, 10 şi 15 bani fiecare, utilizandu-se desenul primei emisiuni, adică conturul României Mari, în interiorul căruia, timbrele de floră prezintă: valoarea de 5 bani —mărgăritarie pădurilor noastre— cea de 10 bani, nuferii şi sălciile Deltei Dunării, iar cea de 15 bani-narcisele

(ciprinele sălbatice) din regiunile subcarpatice ale Gorjului. Timbrele de faună prezinta: valoarea de 5 bani Pelicanul din Delta Dunării, valoarea de 10 bani-cerbul pădurilor noastre, iar cea de 15 bani, doi ursuleţi din CARPATII noştrii, jucându-se pe o buturuga de brad.

S'a confecţionat o ştampilă specială cu tetul *A III-a EXPOZITIE INTERNATIONALA AGRICOLA-STAND ROMANIA*- 23 *MAI* 1956 şi două plicuri filatelice pentru aplicarea ei pe vignetele descrise.

NECROLOG

PRINCIPESA ZOE MAVROCORDAT STUDZA

La 1 Aprilie 1973 s'a stins din viaţă la Madrid, după o scurită suferinţă, Principesa Zoe Mavrocordat Sturdza, soţia Principelui Mihail Sturdza, fost Ministru de Externe al României Legionare şi distins colaborator al revistei CARPATII.

Grea pierdere pentru familie cât şi pentru Comunitatea Românilor din Spania, în mijlocul căreia Principesa Zoe se bucura de multă stimă şi dragoste, fiind totdeuna exemplul elocvent a ceace înseamnă abnegaţie, putere de sacrificiu, patriotism.

Prietenă nedesminţită a Căpitanului şi a Legiunii Arhanghelului Mihail, încă dela înfiinţarea ei, a rămas neclintită în credinţa legionară şi idealurile Mişcării Legionare, până în ultima ei clipă.

A înfruntat senin toate prigoanele şi rămasă singură în Tara ocupată de hoardele sovietice, a suportat cu resemnare toate lipsurile şi umilinţele la care a fost supusă, dând exemplu celorlalţi.

Reuşind să se refugieze în streinătate, a venit în Spania, unde s'a integrat grupului legionar de la Madrid, fiind prezentă în toate acţiunile româneşti întreprinse.

Cu energia şi puterea de sacrificiu, care o caracterizau, a reuşit să-şi regrupeze în caţiva ani de sbucium, familia; întâi fiul Ilie Vlad, care lupta în Legiunea Franceză în Indochina, apoi soţul Principele Mihail Sturdza, exilat în acea vreme în Costa Rica, dedicându-se după acea luptei întreprinsă de soţul ei, de a dovedi Occidentului cu scrierile lui, nedreptatea făcută României prin predarea ei la Yalta cu mainile legate comunismului moscovit, evidenţiind primejdiile care pândesc acuma lumea încă liberă.

Chemaţi un timp în Statele Unite ale Americii, pentru tipărirea cărţilor pregătite, continuând pe linia aceloraşi eforturi supraomeneşti, a isbutit să-şi salveze şi nepotul Paltin Sturdza cu soţia lui.

Fericită, s'a reintors la Madrid, unde dorea să-şi trăiască restul vieţii de pribegie.

Totdeauna surâzătoare, însă dotată cu o voinţă de fier, Principesa Zoe a ştiut să învinga toate greutăţile vieţii, împlinindu-şi cu prisosinţă datoria de romăncă, soţie, legionară, fiind exemplu pentru toţi şi bucurându-se de respectul şi dragostea tuturor.

ZOE STURDZA! PREZENT!

POEME

AŞ VREA SĂ FIU TĂCEREA!

Sunt sparte pietrele reci
ca să le pot încălzi,
iar stelele sunt prea sus
ca să le ajungă chemarea
— doar strigatul în zadar
zarea desface
şi din ecou în ecou
noaptea de fier se topeşte...

Ochii mei sunt prea ferbinţi
ca să poată strivi stâncile
care m'apasă; —
urechile mele ascultă
un cântec prea de departe
ca să mai poată asculta
zgomotele care vor să mă'ngroape...
Stâncile — aş vrea să fiu tăcerea!

FRUNZELE CU FOŞNET DE ROCHII

Cerul, împresurat
de nouri destrămaţi
joacă hori în zori;
vântul furişat
cu mers de pisică
zgârie — crengilor l'e-frică;
verzi, se'ndoaie moale şi elastic
frunzele cu foşnet de rochii
sub mătase grea; —
florile îşi ascund privirea
curat, pământul s'ar vrea
portocală coaptă...

RODICA MIREA-PETRINI

Bucuresti, Nairobi, Paris, 1961-1973.

ECOURI

EXPLICATIA:

Cu părintele Valeriu Anania, nu m'am întâlnit niciodată pe pragurile vreunei biserici. L-am văzut ras, pământiu ,trist, printre pânzele mele cu păsari fără carne şi ciosvârte, care închipuiau zborul plecării sau prăbuşirii. Vorbea în şoaptă, cutremurat, blajin. Părea stins, muncit de gânduri, ca după un post cu sfinte sărbători de închisoare, care se impuneau "înţelese şi trăite", sau nu, dar, mai ales, trebuia văzut că şi săbiile Arhanghelului sunt prezente în lucrarea lumească; căci iată că într'o bună zi a spart lacătele şi ne-a scos în lume. S'o fi uitat poetul, părintele Valeriu Anania că şi Ochiul din VEGHEA INALTA, pune tăişul delicat, te miri cum, nu numai ca lucrarea lui să fie "întregită de frumuseţe şi suferinţe", face, spunea Nae Ionescu, ca "lucrarea să fie însuşi datoria fiinţei noastre". Căci, până la urmă, până la urma urmelor, înţelepciunea românească se reclădeşte şi din dezastrele morţii în luminarea viilor. Si'n loc ca morţii să sfârşească în nopţile de sub pământ (în grădina vişinilor), ei, morţii, păşesc mai vii înainte (Vasile Parvan), în speranţele, în fiinţa şi în memoria celor în viaţă. Si câţi morţi, care nu pot să moară niciodată, n'a văzut părintele Mioriţei moderne?! S'o fi mai gândit parintele arhimandrit că morţii îşi golesc numai suferinţa în mainile Celui care îi apără? L-a uitat, sau a uitat "acatistele" lui V. Voiculescu?

Poate că dintre pânzele pe care părintele Valeriu Anania mi le-a văzut, îşi mai aduce aminte de unele simboale: "peisaj preistoric", "maternitate", "clopote", "omagiu patriei", etc. N'am să i le explic pe toate. Ii voi reaminti MATERNITATEA (pânza aceea care a declanşat atâtea discuţii, controverse şi furtuni) în care Miron Radu Paraschivescu (prin ce minune "reconvertit?!") descifra "... şi mai adânc fiinţa noastră, amintirile nu numai ale cărnii, dar şi ale unei MEMORII ISTORICE". Căci iată-l, la cinci ani după ceea:

ALBASTRUL

"Adevărata-ne culoare
Numai albastră poat'să fie
Că e în ea o tremurare
Adâncă şi convingătoare
Cum doar zăpada o mai ştie.

Insă nici ea nu-şi ţine firea
Si sensul ei pufos, de sus,
Ca un oracol, astazi, dus,
Ne spune ce ştia iubirea:
Că e năravul ei în Mirea.

Adevărata-ne culoare
Nici n'are cine să ne-o ştie:
Aci-i albastră-sinilie,
Aci văzduhul copt de soare.

Aci e roşu ţipătoare
Ca sângele'ntr'o bătălie;
Adevărata-ne culoare
E, poate, numai o stafie."

Miron Radu Paraschivescu
(Joi, 2 Aprilie 1970 - Văleni de Munte)

MATERNITATE: mama — fiara cea mai gingaşă, rupându-se pe ea, să alcătuiască rod viu la piept, în neam, din morţii de sub îngenunchere, pe LOCUL sângerat de trupul ei. Din ţărâna celor care au fost îngropaţi, sau li s'au spulberat cenuşa; Din veacuri peste veacuri, până la Jilava Piteşti, Canal... unde neamul în loc să fie blestemat şi sfârşit, s'a umplut (pentru a câta oară?) cu gloria suferinţelor.

S'ar mai putea ca parintele Anania să-şi fi dat seama, în clipele acelea de răgaz al gândului, că pictura mea nu e pictură; — m'am rugat în culoare. Poate o mai fi văzând, la poalele criptei pictate (OMAGIUL PATRIEI), aruncate, în lungile pelerinaje ascunse, şi cele mai umile buchete de flori. Multora li s'au părut — şi li s'au părut până şi unor potcoave dela bocancii care pândeau — că vii morţii puneau câte o siglă din constiinţa lor morţilor vii. Astfel ruga (fără trufie, tăcuta) mi-a fost primită. "Hoţeam" încăodată şi pentru osteneala şi lauda ei, cei trişti s'au înveselit şi au întrerupt circulaţia bulevardului câteva ore, spre a fi solidari cu "sărbatoarea culorilor". Pentru ei m'am facut nevrednic cu "fuga" şi nu cu trădarea lor.

A doua oara l-am întâlnit pe părintele arhimandrit în EXIL, la Paris. L-am primit în vejmintele ponosite ale Tâmplarului (furând noaptea, de prin gunoaie, scânduri pentru o nouă artă) cu pălmile unflate de rindelele miseriei lui Christos. Părintele Anania purta o altă sutană. Am discutat mult, am intrat împreună şi prin grădinile românilor pribegi, unii "uscaţi" alţii cu aceeaşi muguri tineri pe la tâmplele albite. Ne-am despărţit munciţi fiecare de viermii gândurilor lui. Am bănuit chiar că părintele Anania a plecat încărcat şi de un oracol: strigătul unor "turnuri" în urcare, în construcţie viitoare. Apoi, între mime şi prea sfinţitul arhimandrit, s'a instalat tăcerea. Părintele Anania nu mai păzeşte cu sfânta "moacă călugărească" pe Christos, ci se osteneşte sa ne "fure" şi să ne ducă de partea celor fără Dumnezeu. El, parintele Anania, s'o fi făcut din prea sfinţitul episcop Teofil Ionescu un sperjur şi un părtaş al deavolului? Oh şi vai! — părinte Anania, de ce i-ai uitat pe cei care au murit cu Arhanghelul Mihail pe piept, "convertiţii" a căror împărăţie va fi şi în cer şi va să vie şi pe pamânt. Ei vor fi ROMANIA.

Paris, 1973.

MIREA

ECOURI

EXPOZITIA DE GRAVURA A IRINEI IRRIBAREN GALEA

In sala de Artă —ESTI ARTE— din Madrid, a avut loc la începutul lunei Mai, expoziţia de gravură şi litografie în culori, a desăvârşitei artiste în acest gen de pictură grafică, care este compatriota noastră, prin căsătorie, Doamna IRENE IRRIBAREN GALEA.

Talent de mari posibilităţi şi subtilităţi artistice, Irene Irribaren Galea, e definitiv consacrată în lumea Artelor spaniole.

Cele 17 premii obţinute între anii 1966-1973 şi publicul numeros care a asistat la vernisajul expoziţiei, o mărturisesc cu prisosinţă, iar prezenţa Excelenţelor lor, Episcopul Vasile Cristea şi Domnul Gratiniano Nieto Gallo, Director General al Artelor, o confirmă.

Coloritul viguros şi sugestiv al lui Irene Irribaren Galea atrage atenţia şi răscoleşte, îngreunând momentul desprinderii din vraja tablourilor ei. Prezentarea pictorică a frunzelor, în padure, pe arbori sau căzute, este proprie artistei noastre şi amintirea vizuală a lor, obsedantă.

Tablourile intiulate —vechiul Castel—, Rândunele, Frunze... precum şi ansamblul excepţional al operelor expuse, au întrunit elogiul unanim al criticilor de artă.

Noi nu putem adăuga nimic, în afară de mulţumiri pentru delicata atenţie avută de a-şi prezenta operile în costumul naţional românesc, astăzi repudiat de majoritatea doamnelor românce din exil şi speranţa că diversele comunitaţi româneşti din cele două Americi sau Europa occidentală, vor patrona viitoarle expoziţii ale lui Irene Irribaren Galea, care ne face cinste.

TRAIAN POPESCU

DE RETINUT PENTRU ISTORIE

Tovarăşii de la Bucuresti au sărbătorit, în Martie, împlinirea a optzeci de ani de la "crearea partidului politic al clasei muncitoare din România", dând prilejul "nationalistului" Ceauşescu să mai rostească un discurs de câteva ore.

Intins pe 18 coloane (doua pagini şi jumatate din "MUNCA"), permite cititorilor din afara raiului comunist să constate ce uşor le este "iubiţilor conducători de astăzi să falsifice istoria. Tineretul de azi, din biata Românie, ar putea da crezare versiunilor istorice ale partidului, consacrate desigur şi în noulle manuale şcolare, dacă n'ar mai supravieţui mai în toate familiile şi oameni cari au studiat tratate de istorie nemăsluită, au ascultat povestirile parinţilor şi bunicilor lor şi au fost prezenţi —activ—, în desfăşurarea evenimentelor hotărâtoare din cursul acestui secol. Acea mare masă silenţioasă de români, din România, nu poate replica în scris sau prin discursuri publice, tiranilor vremelnici, dar —în familie— nu a amuţit şi mai păstrează şi cărţi româneşti sau străine, scrise fără patima marxistă sau sub teroarea noullor "patrioţi".

In aceste rânduri nu ne propunem să polemizam. Trecutul la care se referă este încă dajuns de apropiat pentru ca să îl desmintă, cum am spus, bibliotecile şi oamenii din ţară.

Vrem doar să subliniem pentru cititorii noştri, rugând să nu se uite, câteva afirmaţii care dau măsura "patriotismului" tovarăşilor.

Spune, de pildă, oratorul: "Acordăm, de asemenea, o mare însemnătate desvoltărei continue a NATIUNEI SOCIALISTE, CONSIDERAND CA EA ARE INCA DE JUCAT UN ROL IMPORTANT IN DEVOLTAREA SOCIALISTA SI COMUNISTA A PATRIEI NOASTRE". Vă place acest INCA?

Nu uitaţi că pentru Karl Marx, Natiunea era doar "o etapă inevitabilă în desvoltarea colectivităţilor umane!" Si pentru naţionalistul şef iubit, deasemenea, etapa naţiune are "încă" un rol de jucat. Dupa acest "încă" ar urma, în mintea marelui român, internaţionala comunistă!

Intr'altă parte a discursului, referinduse la războiul din 1916, când toată suflarea românească vibra în speranţa desrobirei Transilvaniei şi a Bucovinei şi pe lângă cei în vârsta mobilizabilă, se înrolau voluntari bătrâni şi copilandri, ce faceau puţinii "marxişti" din România?

Iată ce declară tovarăşul Ceauşescu:

"Partidul a desfăşurat o intensa activitate de mobilizare a maselor populare în lupta IMPOTRIVA INTRARII ROMANIEI IN RASBOI, pentru o politica de neutralitate. Sub conducerea partidului, masele largi muncitoare au organizat greve, întruniri şi demonstraţii împotriva războiului, care au culminat cu marea demontraţie de la Galaţi din 13 June 1916. Dupa cum se ştie, România burghezo-moşierească s'a alăturat COALITIEI IMPERIALISTE A ANTANTEI CARE PROMITEA SATISFACEREA DEZIDERATULUI UNITATII NATIONALE".

Este suficient de clar că se revendică onoarea de a fi sabotat intrarea în rasboiul care promitea satisfacerea DEZIDERATULUI UNITATII NATIONALE?

Dar marxistul nostru, deprins să

ECOURI

caute "contradicțiile" din sistemul capitalist, nu este jenat să declare în continuare: "Problema făuririi statului național unitar preocupa profund masele populare în acea perioadă, constituia un deziderat vital al poporului român, al proletariatului, al socialiștilor..."

Iar mai departe, își entuziasmează auditoriul afirmând nici mai mult, nici mai puțin că: "Înfăptuirea unității statului național român —victorie epocală a maselor populare din întreaga țară, IN REALIZAREA CAREIA CLASA MUNCITOARE, MISCAREA SOCIALISTA A ADUS O PRETIOASA CONTRIBUTIE—, a deschis perspectiva desvoltării mai rapide a forțelor de Producție..."

Rețineți deci, pentru istorie, că "prețioasa contribuție a mișcării socialiste" pentru înfăptuirea unității statului național român, s'a manifestat prin "mobilizarea maselor împotriva intrării României în răsboi!"

Si referinduse la victoria epocală a reintregirei țării, bineințeles că nu pronunță nici un moment cuvântul BASARABIA! Poate că numele vine de la vreun tovarăș Basaraboff, aprig luptător împotriva bestiilor burghezo-moșierești și nu interesează "masele populare românești". Acestora li se cer contribuții și sacrificii pentru a "desrobi de jug străin și exploatator" pe tovarășii unor triburi canibale africane!

Vlad TEPES

"DESTIN"- ul D-lui G. USCATECU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Anul VI nr. 31, joi 2 august 1973

Săptămînal de literatură și artă

31

România literară

UN PAMFLETAR NECUNOSCUT

(Pag. 16-17-18)

George USCĂTESCU

Melc sideral

Smuls din galaxia ierbii
Unde-și sorb amiaza cerbii
Pe-un talaz de duce vreme
Duce-m-ar în zbor trireme

De-aș sorbi melancolii
Din înaltele stihii
Aș dormi și eu pe ape
Și pe-al codrului aproape

Precum magul Dositei
Îi dospea misterul ei
Să-i fiu martor eu acum
Tot la poarta lui șezum

Melc, melc, melc cumineeat
În lumini de miere boare
Ochi de zi întunecat
Sfîntă moartă sărbătoare

Iulie, 1973

Melc, Melc, Codobelc...
Scoate coarne boerești...
Și mă du la Dunăre

Și mă fă...
Din "Gardist"
"Comunist" avangardist.

REDACTIONALE

Iubiti compatrioti,

In mai multe numere v'am reamintit în această rubrică datoria ce aveți, odata reținute revistele trimise, de a achita costul abonamentului, ajutându-ne astfel să realizăm apariția regulată a Revistei Carpatii.

Mulți ne-ați înteles și ați răspuns imediat apelului nostru. Tuturor vă trimitem viile noastre mulțumiri.

Sunt însă foarte mulți, care se fac că nu înțeleg, că e o datorie contractată reținerea exemplarelor trimise din revista noastra și o obligație de a achita costul abonamentului, revista neavând nici o subvenție de niciun fel.

Acestora ne adresăm acuma rugându-i ca fără întârziere să facă micul sacrificiu ce le-am cerut.

In numerile viitoare vom publica numele, atât al celor care ne ajută, cât și cel al celor care caută cu reacredință să-și insușească un lucru care nu le aparține.

Munca noastră gratuită la această revistă-colaboratori și redactori, e pusă la dispoziția neamului nostru și nu a celor cari desprinși din această dragoste de neam-rămân indiferenți la sbuciumul lui și al celor ce-l servesc în momentele grele prin care trece.

Pe sprijinitorii de totdeauna îi rugăm să ia act că prin numerile ce primesc acuma, abonamentul plătit este expirat și-i rugăm sa-l reinoiască de urgență.

Deasemeni vă rugam să luați notă că fluctuațiile și cursul scăzut al dolarului, ne obligă contra dorinței noastre, de a majora costul abonamentului, la 20 Dolari anual și 40 $ anual cel de susținere.

Multumindu-vă pentru ințelegere și sprijin, vă trimiten un cald și românesc salut.

CARPATII

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL
APARE LUNAR
SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacția și Administrația:
Calle Villanueva, 43 - Teléf. 276 46 40
MADRID (España)
Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual ... ... 20 $ USA
De susținere ... ... 40 $ USA
Expedierea Avion plus 5 $ USA

Impreso en Marsiega, S. A.—Acebo, 54.—Madrid-16.—Es manuscrito.